

Šampionska sezona 65/66.

Stoje: Nikolić, Brzić, Pantelić, Aleksić, Vučinić, Radović

Čuče: Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk

1. Vojvodina	30	17	9	4	53 : 28	43
2. Dinamo (Zagreb)	30	13	9	8	49 : 35	35
3. Velež (Mostar)	30	14	7	9	48 : 37	35
4. Rijeka	30	14	5	11	46 : 40	33
5. Crvena zvezda	30	12	7	11	54 : 54	31
6. OFK Beograd	30	10	10	10	58 : 50	30
7. Radnički (Niš)	30	10	9	11	44 : 35	29
8. Olimpija (Ljubljana)	30	11	7	12	43 : 47	29
9. Sarajevo	30	10	9	11	40 : 44	29
10. Vardar (Skoplje)	30	12	4	14	47 : 44	28
11. Partizan	30	10	8	12	45 : 47	28
12. Željezničar (-6) (Sarajevo)	30	12	8	10	35 : 36	26
13. Hajduk (-5) (Split)	30	11	8	11	45 : 37	25
14. Zagreb	30	9	7	14	39 : 58	25
15. Radnički (Beograd)	30	7	11	12	32 : 53	25
16. Trešnjevka (-5) (Zagreb)	30	6	6	18	41 : 74	13

01. kolo	Vardar	2 : 0	Vojvodina
02. kolo	Vojvodina	1 : 0	Sarajevo
03. kolo	Trešnjevka	0 : 1	Vojvodina
04. kolo	Vojvodina	0 : 0	Zagreb
05. kolo	Rijeka	3 : 1	Vojvodina
06. kolo	Vojvodina	6 : 1	Radnički (Beograd)
07. kolo	Partizan	2 : 3	Vojvodina
08. kolo	Dinamo	0 : 2	Vojvodina
09. kolo	Vojvodina	2 : 1	Velež
10. kolo	Željezničar	1 : 2	Vojvodina
11. kolo	Vojvodina	1 : 0	Hajduk
12. kolo	Radnički (Niš)	0 : 1	Vojvodina
13. kolo	Vojvodina	0 : 0	OFK Beograd
14. kolo	Crvena zvezda	2 : 3	Vojvodina
15. kolo	Vojvodina	1 : 1	Olimpija
16. kolo	Vojvodina	2 : 0	Vardar
17. kolo	Sarajevo	2 : 1	Vojvodina
18. kolo	Vojvodina	3 : 2	Trešnjevka
19. kolo	Zagreb	1 : 1	Vojvodina
20. kolo	Vojvodina	4 : 1	Rijeka
21. kolo	Vojvodina	1 : 0	Partizan
22. kolo	Radnički (Beograd)	1 : 3	Vojvodina
23. kolo	Vojvodina	0 : 0	Dinamo
24. kolo	Velež	0 : 0	Vojvodina
25. kolo	Vojvodina	2 : 2	Željezničar
26. kolo	Hajduk	0 : 0	Vojvodina
27. kolo	Vojvodina	1 : 1	Radnički (Niš)
28. kolo	OFK Beograd	3 : 4	Vojvodina
29. kolo	Vojvodina	1 : 2	Crvena zvezda
30. kolo	Olimpija	0 : 6	Vojvodina

1.kolo, 15. avgust 1965.

Skoplje, stadion Gradski

Sudija: Zečević (Beograd)

Gledalaca: 7.000

Strelci: 1:0 Kovačevski (72), 2:0 Spasovski (85)

VARDAR 2 : 0

VOJVODINA

1	Miloševski	1	Pantelić
2	Drobac	2	Stamevski
3	I.Mojsov	3	Vučinić
4	Popovski	4	Nešticki
5	M.Nikolovski	5	Brzić
6	Kovačevski	6	Nikolić
7	Čaršavski	7	Takać
8	S.Mojsov	8	Savić
9	Georgijev	9	Aleksić
10	Živadinović	10	Lambi
11	Spasovski	11	Pušibrk

Još pre odigravanja prvog kola, znalo se ko je na začelju tabele. Uoči početka šampionata, okončana je afera pokrenuta optužbom golmana Željezničara Planinića, da je rukovodstvo njegovog kluba dogovorilo u prethodnoj sezoni ustupanje bodova u mečevima sa Hajdukom u Splitu i Trešnjevkom u Zagrebu. Zbog toga su neki od funkcionera tri kluba kažnjeni, a timovi su prebačeni u niži rang takmičenja ipak, komisija za žalbe FSJ je donela manje rigorozno konačno rešenje, pa je Željezničaru oduzeto 6 bodova, Hajduku i Trešnjevki po 5, a zbog toga, kao i obimnog programa reprezentacije, došlo je i do izmena u redosledu odigravanja jednog broja mečeva.

I Vojvodina se našla u njihovoj neposrednoj blizini posle gostovanja u Skoplju. Poražena je od podmlađene ekipe Vardara, temperamentnije od one iz prethodnog šampionata, koja je jedva sačuvala prvoligaški status.

U prvoj postavi domaćina za mesto su se izborili Drobac, Čaršavski, Georgijev i Živadinović, dok su Novosađani dočekani na skopskom Gradskom stadionu uz uvažavanje, čak donekle i kao favoriti, pre svega zato što su tokom letnjih test utakmica najavili efikasnu igru.

Najpre je, naime, Vojvodina boravila u Francuskoj, gde je porazila Rems 7:3, pa je meč sa Honvedom u Budimpešti okončan bez golova, a onda je osvojeno prvo mesto na turniru Spartaka u Subotici. Prvo je poražen Proleter 4:1, zahvaljujući dvostrukom strelcu Takaču i pogocima Aleksića i Lambija, pa Spartak 4:2, kada su mrežu domaćina zatresli Radosav, Savić i Pušibrk, dok je Bleskanj postigao autogol.

Ipak, crveno-beli se iz Subotice nisu vratili zadovoljni, već u brigama, pošto je Radosav teško povređen, tako da se nije znalo kakve će posledice ostaviti prelom noge. Uz to, u toku je bila rehabilitacija Radovića, posle operacije meniskusa, a i Đ.Milić je bio ozleđen.

Vojvodina je, tog leta, ostala i bez nekolicine prvotimaca, dok su pojačanja potražena u Sremu, iz kojeg je pristigao Trivić, i Mačvi, iz čijih redova je došao Savić.

Skopljanci su bili raspoloženi za igru i stalnu inicijativu su krunisali najpre golom

Kovačevskog. Posle dva uzastopna kornera, odbrana gostiju je pogrešila i lopta se našla iza Pantelića. Isto se ponovilo i pet minuta pre kraja. Po blatnjavom terenu lopta posle Pantelićevog izbacivanja u igru nije prihvaćena, već je se dokopao Spasovski i postigao konačni rezultat.

Trener Branko Stanković nije krio razočarenje zbog igre svojih izabranika, a opravdanje nije tražio ni u činjenici što u Skoplju nije nastupi tim koji je nizao tim tokom priprema:

"Ni u tim susretima sve linije nisu funkcionisale kako želim. Verovao sam, međutim, da nećemo izgubiti, ali ovo što smo prikazali je bilo bez ambicija i toliko ležetno da i nismo mogli bolje proći".

2.kolo, 21. avgust 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Strmečki (Zagreb)

Gledalaca: 6.000

Strelac: 1:0 Savić (74)

VOJVODINA 1 : 0

SARAJEVO

1	Pantelić	1	Sirčo
2	Nešticki	2	Fazlagić
3	Vučinić	3	Bajić
4	Sekereš	4	Jasenković
5	Brzić	5	Vujović
6	Nikolić	6	Ristić
7	Takač	7	Mušović
8	Savić	8	Šiljkut
9	Pavlić (Lambi)	9	Musemić (Prodanović)
10	Aleksić	10	Prljača
11	Pušibrk	11	Antić

Kao i svaki poraz, i ovaj u Skoplju je naveo na razmišljanja o promenama u sastavu, pa su tokom sedmice otpočeli razgovori o tome treba li, eventualno, rizikovati i računati na još neoporavljenog strelca Pavlića.

"Najradije ne bih igrao. Nisam zalečio povredu" - čulo se od crveno-bela devetke.

Ipak, reskiralo se, pa se i Pavlić našao u špaliru igrača u nedelju popodne, postrojenom na centru. Uoči početka susreta, fudbaleri oba tima i sudijske trojke na čelu sa Strmečkim čestitali su kapitenu Novosađana Žarku Nikoliću 500-ti nastup u dresu Vojvodine.

"Debitovao sam 1954. godine. Igrali smo utakmicu sa Crvenom zvezdom i pobedili 3:2" - sećao se Nikolić.

Jedina novina u odnosu na prvo kolo nije bio samo Pavlićev povratak u tim, koga je pred polazak na odmor zamenio Lambi, već i ulazak Sekereša. S druge strane, Sarajlije su se vajkale da nisu u mogućnosti da izvedu najjaču postavu, pošto su doputovali bez Ferhatovića, Biogradlića i Blaževića. A kada su Boškov i Stanković odlučili da povuku iz igre Pavlića, usledila je i izmena Musemića. Umesto njega zaigrao je Prodanović.

Gosti, inače veliki znalci umešno su se branili ne samo time što su pojačali odbranu, nego i sporom igrom, beskrajnim kombinacijama, tokom kojih im je teško bilo oduzeti loptu. Takođe, vešto su postavljali i ofsajd zamke, pa je, kako je vreme proticalo, bilo sve više nervoze u redovima domaćina.

Nešto nade, ali tek tračak, ukazalo se navijačima Vojvodine na samom početku. Novajlija Savić im se predstavio kao dobar šuter. U 8. i 10. minutu je uputio prave projekte prema golmanu Sirči, ali je ovaj reagovao paradama i lopta je oba puta završila u korneru.

"Nije mi bilo jednostavno na ovoj utakmici, jer su novinari stavili primedbu na rezultat u Skoplju, a među onima u čije se vrednosti posumnjalo sam bio i ja. U

velikoj meri me je umirio kategorični odgovor Boškova. Rekao je da će, bez obzira na sve kritike, igrači za koje su se opredelili on i Stanković imati šansu do kraja polusezone. Zbog toga sam u ovom meču bio donekle miran, ali ipak nisam koristio svaku priliku da uputim loptu prema mreži Sarajlija. Šutirao sam jedino kada sam imao dovoljno prostora, baš kao u 74. minutu. Primio sam loptu kod klupe na kojoj sede gosti, pa krenuo dijagonalno ka drugoj strani. Svi moji saigrači su bili "pokriveni", a ja sam ostao bez čuvara. Došao sam na dvadesetak metara s leve strane gola i..." - priča Savić.

Za ovaj pogodak se govorilo da je pravo malo remek-delo. Lopta je poletela ka suprotnom uglu, levom gornjem, i Sirčo je bio nemoćan.

3.kolo, 19. septembar 1965.

Zagreb, stadion u Maksimiru

Sudija: Đurđević (Beograd)

Gledalaca: 2.000

Strelac: 0:1 Pavlić (67)

TREŠNJEVKA 0 : 1

VOJVODINA

1	Bilić	1	Pantelić
2	Granić	2	Nešticki
3	Duh	3	Vučinić
4	Brnčići	4	Sekereš
5	Kasumović	5	Brzić
6	Garov	6	Nikolić
7	Brajković	7	Takać
8	Bišćan	8	Trivić
9	Gašić	9	Pavlić
10	Jukić	10	Lambi
11	Pavlica	11	Pušibrk

Navijačima Vojvodine stigle su dobre vesti iz stadiona u Maksimirskoj šumi, gde je Trešnjevka ugostila Novosađane. Po kišovitom i prohladnom vremenu, crveno-beli su se neuporedivo bolje snašli od domaćina i došli do nova dva boda, veoma važna, pošto je naredne sednice sledilo novo gostovanje na Kantridi.

"Najbitnije je da nam je opet krenulo, da smo dobro igrali. Nije to ista igra kao ona letos, ali smo vrlo blizu da dođemo do nje. Treba priznati i da nas je sreća poslužila. U 80. minutu, gol nam je spasla stativa. Samo, naklonost sreće smo i te kako zaslužili" - čulo se posle prve pobede na tuđem terenu od strelca Đorđa Pavlića. Gosti su, zapisano je, u priličnoj meri zbunili ekipu Trešnjevke, pošto je Sekereš ostao u odbrani da pomogne Brziću, a Nikolić, koji je do početka ove sezone važio kao jedan od najpouzdanijih defanzivnih fudbalera u zemlji, našao se na poziciji ofanzivnog veznog igrača.

- Half liniji se moraju pripisati najveće zasluge što su Novosađani stigli do radosti. Nije načinila ni jednu grešku, za razliku od napadača, koji kao da su se utrivali u propuštanju povoljnih prilika - izveštavalo se sa utakmice.

Uzbudljive scene pred golom Bilića najavio je u 17. minutu Nikolić, kada je pogodio stativu, a u 30. se Takać našao sam pred nebranjenom mrežom. Zakasnio je za delić sekunde, jednako kao i u 49. minutu.

Ali, Takaču posle meča nije zbog ovoga niko prigovorio, jer se u 67. minutu iskupio za greške uz Pavličevu asistenciju. Bila je upućena visoka lopta u kazneni prostor, na pravom mestu se našao samo odbrambeni igrač domaćih Duh i izbio ju je u polje. Na 20-tak metara od gola nju je sačekao Takać i bez oklevanja je pucao. Čuvara mreže Zagrepčana je snažan šut iznenadio i uspeo je samo da loptu odbije do Pavlića, kome je preostalo da je rutinski sprovede u mrežu.

"Ovo je Vojvodina kakvu želimo. Iako je stalno padala kiša i mada nije bilo pravih uslova za igru, naša ekipa se primerno zalagala i zato i pobedila. Što se mog utiska tiče, nije isti kao i novinara. Odbrana je bila bolji deo tima, ali ako

bi morao nekoga da izdvojim, onda bi to u prvom redu bio Nešticki, a za njim Pantelić" - ocenio je po povratku u Novi Sad Tehnički direktor Vujadin Boškov.

4.kolo, 12. septembar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine
Sudija: Gugulović (Zaječar)
Gledalaca: 6.000

VOJVODINA 0 : 0

ZAGREB

1	Pantelić	1	Harar
2	Nešticki	2	Galeković (Čepelja)
3	Vučinić	3	Meštrović
4	Sekereš	4	Klobučar
5	Brzić	5	Stanišić
6	Nikolić	6	Suša
7	Takač	7	Kralj
8	Savić	8	Bubanj
9	Pavlić	9	Vaha
10	Trivić	10	Dračić
11	Pušibrk	11	Azinović

Prva pobeda je, naravno, donela mnogo ohrabrenja, pa se očekivalo da će Vojvodina, ponovo kao domaćin, uspeti da dođe do nova dva boda, mada je Zagreb u prethodnoj sezoni igrao sjajno. Šta više, bio je i uspešniji od Novosađana, od kojih je osvojio tri boda više i našao se na šestom mestu.

Međutim, Boškov i Stanković nisu bili oduševljeni prikazanim u meču sa Sarajevom, tako da je pala odluka da ponovo nešto promene, a to je najavio i Stanković tokom nedelje:

"Moramo igrati mirnije. Napadači nemaju dovoljno strpljenja".

Sastav odbrane je ostao isti, a u dresu broj 10 pojavio se Trivić; uz Takača, kao najisturenijeg napadača ponovo je bio Pavlić. Pretpostavljalo se da će igrači u poslednjoj liniji Vojvodine imati više muka, pošto je navalni red Zagreba važio kao izuzetno umešan, ne jedino zahvaljujući prvom strelcu Dračiću.

- Čitav kvintet odlično funkcioniše - upozoreni su po poslednji put, Novosađani uoči utakmice u najavi meča.

Odbrana domaćina je položila ispit tog sparnog popodneva. Ni u jednom času Pantelić nije imao velikog posla, a Zagrepčanima je uspelo da se samo jednom izbore za korner.

Pred golom Harara je bilo dramatičnije, ali ipak ne toliko, izuzev u poslednjim minutima, da bi se gosti i u panici morali braniti. Vojvodina je izvela 8 kornera, ali mreža Zagreba i pored toga što su u tim momentima Brzić i Nikolić pokušali da pomognu, nije ozbiljnije ugrožena.

U gledalištu je, na trenutke, bilo protesta zbog slabe igre, a temperatura je porasla kada su igrači u crveno-belim dresovima od arbitra Gugulovića zatražili da dosudi jedanaesterac. Gugulović je mislio drugačije, što mu izveštači nisu zamerili.

- Ni jednu ekipu Gugulović nije bitnije ošteti - glasi utisak iz novinarske lože.

Nekadašnji trener Vojvodine, Gustav Lehner je tako sa Zagrebom oputovao iz Novog Sada neporažen, a domaćini su se tih dana sporazumeli s Trešnjevkom da zaostalu utakmicu 3. kola odigraju 19. septembra.

5.kolo, 26. septembar 1965.

Rijeka, stadion na Kantridi

Sudija: Kragulj (Banja Luka)

Gledalaca: 3.000

Strelci: 1:0 Gulin (2), 2:0 Tomljenović (7), 2:1 Savić (14), 3:1 Jantoljak (56) iz jedanaesterca

RIJEKA 3 : 1

VOJVODINA

1	Jantoljak	1	Pantelić
2	Milevoj	2	Nešticki
3	Mugoša	3	Vučinić
4	Škrbić	4	Sekereš
5	Šangulin	5	Brzić
6	Vranković	6	Nikolić
7	Lukarić	7	Takać
8	Tomljenović	8	Savić
9	Gulin	9	Pavlić (Aleksić)
10	Petrović (Prčić)	10	Trivić
11	Vukoje	11	Pušibrk

Ako su, kako se kaže, od pobjeda posle dobrih igara, važnije one nakon loših, onda su svakako, od poraza u bledim predstavama, neuporedivo povoljnije one koje stižu posle iskrenih čestitki suparnika.

Upravo tako je bilo posle poraza Vojvodine na Kantridi. Izgubilo se, ali se nije imati razloga za potištenost. Uslova za igru skoro da nije bilo. Kiša je danima rominjala, da bi tokom meča otpočeo pljusak, tako da je skoro čitav teren bio pod vodom.

Po goste je susret počeo katastrofalno. Već u 7. minutu bilo je 2:0. Prvo su kombinaciju izveli Petrović i Vukoje, posle koje se Gulin našao pred Pantelićem i matirao ga u 2. minutu, dok je Lukarić, ne mnogo kasnije izmakao pažnji odbrane Novosađana. Ni između njega i golmana nije bilo nikoga, ali je Pantelić uspešno intervenisao i uspeo da odbrani mrežu na taj način što je odbio loptu. Tomljenović je, međutim, pritrčao i prinudio Novosađane na novu kapitulaciju.

Ipak, gostima ni na kraj pameti nije bilo da treba da se predaju. Za njih kao da je tada utakmica počela i kako su novinari zapisali: **"Na poplavljenoj Kantridi moglo je biti vatrometa golova"**.

To ističemo zato što je Vojvodina igrala vrlo lepo po pravoj kaljuzi. Uspešno je kombinovala, a akcije je završavala baš kao što se i mora, kada su uslovi ovakvi, udarcima iz daljine.

Upornost je donela smanjenje rezultata, što je podstaklo domaćine da uzvrate, pa je u 53. minutu Tomljenović pogodio stativu, da bi svega 3 minuta kasnije bilo 3:1. Posle napada Vojvodine, Gulin je primio loptu i sam pošao u okršaj s Pantelićem, kome nije preostalo ništa drugo nego da ga obori. Kragulj se nije predomišljao, a Jantoljak je jedanaesterac pretvorio u novi gol.

U narednih pola časa igralo se u polju Riječana, čijoj su odbrani, na čelu sa izvrsnim Jantoljakom i Šangulinom neprekidno asistirali Tomljenović i Lukarić. Šansi je bilo, ali se rezultat nije promenio, pa je kakvu takvu utehu poraženima predstavljalo to što su

ispraćeni aplauzima.

Uoči utakmice Novosađani su protestvovali kod sudijske organizacije zbog toga što je Kragulj bio određen da vodi meč, pošto ih je prethodne sezone bio ošteti u utakmici sa Dinamom. Ali, po završetku susreta na Kantridi Boškov nije oklevao kada je trebalo govoriti o arbitraži: "**Vrlo dobro je sudio. Objektivno. Primedbi nemam**".

6.kolo, 20. oktobar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Stanković (Niš)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Pavlić (14), 2:0 Takač (17) iz jedanaesterca, 3:0 Takač (42), 3:1 Đukić (63) iz jedanaesterca, 4:1 Takač (71), 5:1 Pavlić (75), 6:1 Lambi (86)

VOJVODINA 6 : 1

RADNIČKI (B)

1	Pantelić	1	Korać (Divanić)
2	Nešticki	2	D.Popović
3	Vučinić	3	Cvetičanin
4	Sekereš	4	Zlatić
5	Brzić	5	Đukić
6	Nikolić	6	Rogić
7	Takač	7	R.Popović
8	Savić	8	Jovanović
9	Pavlić	9	Milošev
10	Trivić (Lambi)	10	Čabrinović
11	Pušibrk	11	Ognjanović

Tri dana bilo je dovoljno da se zaboravi na uspeh u derbiju i za oporavak Trivića, ali je sve do početka susreta sa beogradskim Radničkim povratnikom u prvoligaške redove, bio pod znakom pitanja nastup Đorđa Pavlića. Na kraju je odlučeno da centarfor zaigra, pa da posle 30-tak minuta bude zamenjen, da bi se odmorio, jer je naredne nedelje bilo na redu gostovanje u Zagrebu, kod Dinama.

Sporazum je prekršen i Pavlić je odigrao čitav susret, što je Boškov kasnije ovako obrazložio:

"Kako smo mogli da ga pošaljemo u svlačionicu kada je bio toliko raspoložen?"

Ista ocena, o raspoloženju, odnosila se na skoro sve igrače Vojvodine, koji su najveći deo posla završili već u 17. minutu, kada je rezultat glasilo 2:0. Gosti od tada, praktično, više i ne napadaju, a tokom odmora se prepričavaju dopadljive kombinacije posle kojih je Vojvodina donekle odstupila od svoje igre, pre svega racionalne, i neprekidnu ofanzivu je začinila duhovitim potezima, da bi razonodila gledalište.

Prvi strelac bio je Pavlić posle dodavanja Trivića, a Trivić je čestitke zaslužio i nešto kasnije, kada je odbranu gostiju prinudio da ga obori, pa je jedanaesterac u gol pretvorio Takač. Kraj prvog dela doneo je i kombinaciju Savić-Pavlić na koju stavlja tačku Takač novim pogotkom.

Gosti u 63. minutu izvode jedan od retkih ataka prema Panteliću i Lj.Ognjanovića ruši Nešticki, tako da Stanković dosuđuje još jedan jedanaesterac i Đukić tu priliku koristi da smanji rezultat.

Samo 8 minuta kasnije je 4:1, kada su Pavlić i Takač izmenili "dupli pas", a Pavlić, koji je tog puta bio u ulozi asistenta, u 75. minutu ostavlja sve prepreke za sobom i na kraju dobija i dvoboj s Koraćem.

Ni posle toga napadi domaćina ne jenjavaju, ali pogotka nema sve do onog časa kada je

publika spremna da stojeći isprati kraj meča. U kaznenom prostoru gostiju se nalazi mnoštvo igrača, fudbaleri Radničkog pokušavaju da izbiju u polje, ali Lambi uspešno koristi kiks suparnika i na semaforu posle toga piše 6:1.

Visoka pobeda učvrstila je samopouzdanje ekipe, a novinara Svetislava Parabućskog navela je na zaključak "da je Vojvodina na najboljem putu da povрати staru slavu", ali su se Novosađani ipak morali zadovoljiti činjenicom da i dalje, zajedno sa Sarajevom predstavljaju na tabeli samo pratnju lidera Vardara.

7.kolo, 17. oktobar 1965.

Beograd, stadion JNA

Sudija: Kostovski (Skoplje)

Gledalaca: 20.000

Strelci: 0:1 Takač (53), 1:1 Hasanagić (57), 1:2 Lambi (62), 2:2 Vasović (67), 2:3 Nikolić (70)

PARTIZAN 2 : 3

VOJVODINA

1	Šoškić (Ćurković)	1	Pantelić
2	Jusufi (Radaković)	2	Nešticki
3	Damjanović	3	Vučinić
4	Bečejac	4	Sekereš
5	Rašović	5	Brzić
6	Vasović	6	Nikolić
7	Vukelić	7	Takač
8	Kovačević	8	Savić
9	Hasanagić	9	Pavlić
10	Milutinović	10	Trivić (Lambi)
11	Pirmajer	11	Pušibrk

- Možda će nekome zvučati čudno, ali zapamtite: ako Vojvodina bude ovako igrala u prvenstvu, biće šampion!

Rekao je to na stadionu Novosađana dve sedmice uoči velike pobede u derbiju u Beogradu nad budućim viceprvakom Evrope, Partizanom, dugogodišnji savezni kapiten Aleksandar Tirnanić, tom prilikom predsednik selektorske komisije FSJ.

Crveno-beli su tada, 4. oktobra ugostili reprezentativce, koji su se pripremali za kvalifikacionu utakmicu sa Francuskom, a da se najboljoj jugoslovenskoj selekciji ne piše dobro najavili su, kao strelci, Takač, Sekereš i Lambi. Revanširao se jedino Džajić, ali od opomene "plavi" nisu imali koristi. U Parizu su izgubili 0:1.

Već u sredu Partizan i Vojvodina nalazili su se na različitim frontovima. Crno-beli u Kupu šampiona, gde su okončali posao oko eliminacije Nanta, dok su Boškov i Stanković, posle Budimpešte u kojoj u prijateljskom susretu MTK - Vojvodina nije bilo odluke, 1:1, povelu tim u Smederevsku Palanku na kup utakmicu s Mladošću. Za ovim gostovanjem ostali su poraz, 2:5 penalima (1:1, 1:1, 0:0) i kazne prvotimcima zbog neodgovorne igre.

"Radilo se o novčanim kaznama, ali smo Pantelić i ja, kao kapiten, u ime igrača, zamolili Boškova da se s naplatom pričeka do završetka utakmice s Partizanom, na šta je Boškov uzvratio da je spreman i da nam ih oprost i da nam poveća ranije utvrđene premije ukoliko pobedimo. Crno-beli su, naravno, bili favoriti, ali smo mi ipak višestruko zaradili. Osvojili smo bodove, bilo je 3:2 za nas i našli se na drugom mestu na tabeli, na kazne se zaboravilo, a i direktor je, kao i uvek uostalom, održao obećanje" - ispričaće kasnije Žarko Nikolić o meču velikih uzbuđenja.

Počelo je, na prvi pogled, nevažnim detaljom. Vučinić je dobio duel sa nekadašnjim klupskim drugom Vukelićem i krenuo ka suparničkoj polovini terena. Takvih njegovih izleta bilo je i u prvom delu, samo ne i opasnosti po Šoškića. Ovog puta, međutim, bek Vojvodine se odlučio da pođe dijagonalno i kada je stigao do zgusnutih redova odbrane

domaćina poslužio je Lambija, ovaj Takaća čiji je lob udarac sa ivice šesnaesterca bio savršeno precizan.

Svega 4 minuta kasnije Hasanagić je bio nemilosrdni egzekutor u šansi koju mu je stvorio Kovačević. Bio je to, ustvari, početak gala priredbe na Stadionu JNA. Vojvodina je uzvratila serijom napada i Pavlić, koji je vidno hramao zbog ozlede, uspeo je u 62. minutu da pronađe Lambija, a omaleni napadač gostiju nebranjeno deo mreže.

Domaćini nisu dozvolili Novosađanima da se poraduju i predahnu. Vasović je uspešan kao napadač. Pogodio je stativu i lopta se od nje odbila na pravo mesto - 2:2.

Iza toga je došao red na Nikolića, po ocenama svih, najboljeg igrača utakmice, pokretača najvećeg broja akcija gostiju i neprelaznog pred Pantelićem. Odlučio se na solo prodor i kada se našao u povoljnoj poziciji, iskazao se i kao vrsni golgeter.

8.kolo, 24. oktobar 1965.

Zagreb, stadion u Maksimiru

Sudija: Čanak (Beograd)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 0:1 Pavlić (7), 0:2 Belin (64) autogol

DINAMO 0 : 2

VOJVODINA

1	Škorić (Brkljačić)	1	Pantelić
2	Cvek	2	Nešticki
3	Lončarić	3	Vučinić
4	Belin	4	Sekereš
5	Marković	5	Brzić
6	Puljčan	6	Nikolić
7	Kobešćak	7	Takać
8	Zambata	8	Savić
9	Kiš (Pirić)	9	Pavlić
10	Lamza	10	Trivić
11	Rora	11	Pušibrk

U odnosu na nekoliko prethodnih sezona, pobeda Novosađana usred Maksimira trebalo bi da se tumači kao neočekivana. Ali, sve ocene nakon ovog susreta bile su jednake: Senzacija? Možda.

Iznenadenje? E, to već ne.

Svi koji su posle pobeda Vojvodine nad Partizanom i atraktivnog rezultata u utakmici s Radničkim počeli da govore o tome da su Boškov i Stanković stvorili odličan tim, dobili su još jednu potvrdu da su u pravu. Dinamo, te godine osvajač kupa, bio je primoran da prizna posle susreta sa crveno-belima ne samo da je na svom terenu uverljivo poražen, nego i da je nadigran, pa i da ga je od debakla spasao arbitar Čanak koji, prema mišljenju svih izveštača nije priznao regularan pogodak Takaća, posle dodavanja Pušibrka.

Levo krilo gostiju izvelo je tom prilikom munjevit prodor, koji je okončan preciznim centaršutem, a Takać je bio brži od svojih pratilaca i loptu je volej udarcem poslao u mrežu. Čanak je najpre pokazao na centar, ali je kasnije promenio odluku, dosuđujući ofsajd.

Vojvodina se posebno pripremala za ovu utakmicu, a meč je otpočela iznenadenjem za domaćine, serijom napada. Igrajući brzo i jednostavno, navalni red je prinudio Zagrepčane da se povuku na svoju polovinu, a Pavlić je, lako se oslobađajući pratnje Markovića u 7. minutu, stigao u blizinu Škorićevog gola i neodbranljivo šutirao.

Iza toga Novosađani su promenili pristup i otpočeli duge kombinacije, usredsređujući se, kada se o suparničkoj mreži radi isključivo na kontranapad, a zaustavljajući fudbalere Dinama na polovini terena. Ipak, u 23. minutu je njihovoj pažnji izmakao Zambata, samo što on nije pogodio pravo mesto nego stativu. Dok su u 31. i 41. minutu na suprotnoj strani šanse imali Savić i Pušibrk. Ni u ta dva navrata, a ni u 63. minutu, kada se u prilici našao Trivić, sreća nije bila saveznik crveno-belih. Posle šanse Trivića, naime, što se tiče broja pogodaka u okvir gola, bilo je 1:1. Vezista Vojvodine, za koga se od ove utakmice pa do kraja karijere govori isključivo kao o odličnom igraču, šutirao je snažno,

ali se lopta odbila od prečke u polje.

I taman kada se pomislilo da su eventualno na redu uzbuđenja pred Pantelićem, usledila je greška Trivićevog pratioca, Belina. Trivić je prodro po levoj strani, a kada se spremio za udarac, Belin je uspeo da izbiye loptu, ali je to učinio toliko snažno da golman Škorić nije uspeo da reaguje.

U timu pobednika, osim Trivića, novinari pohvaljuju sve: velikog "radnika" Takača, uporne Vučinića, Brzića i Nikolića, Sekereša koji je u znatnoj meri onemogućio Zambatu, pokretljivog Pušibrka...

Novosađani te noći imali su dvostrukog razloga za veselje. Došli su do još dva boda i do prvog mesta, koje sve do kraja šampionata neće nikom prepustiti.

9.kolo, 31. oktobar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Stanković (Beograd)

Gledalaca: 6.000

Strelci: 0:1 Mujić (40), 1:1 Pavlić (67) iz jedanaesterca, 2:1 Trivić (76)

VOJVODINA 2 : 1

VELEŽ

1	Pantelić	1	Horvatić
2	Nešticki	2	Primorac
3	Vučinić	3	Račić
4	Sekereš	4	Selimotić
5	Brzić	5	Benco
6	Nikolić	6	Handžić
7	Takač	7	Čerkić
8	Savić	8	Oručević
9	Pavlić	9	Mujić
10	Trivić	10	Šestić
11	Pušibrk	11	Glavović (Kordić)

Mada su uspesi postali već, maltene, sastavni deo svakodnevnice, Branko Stanković smatra da nije na odmet upozoriti igrače pred gostovanje Mostaraca, koji tokom jeseni nisu blistali:

"U svim utakmicama, ma skim da se sastajemo, pristup mora biti isti. Ukoliko se ne budemo čestito borili...".

Vojvodina, i pored opreza stručnjaka, u kojem se ističe da još ne treba žuriti s prognozama o konačnom ishodu polusezone, sve više zanima novinare, čiji su tekstovi posvećeni uspesima Partizana na evropskom planu, Novosađana na domaćem.

"Plate naših igrača nisu tajna. Pantelić i Takač su u prošlom prvenstvu, u proseku, dobijali po 130.000 dinara. Odigrali su sve utakmice, a ostali su primili između 80 i 90 hiljada" - govori u jednom od intervjua predsednik Arsa Kovačević. - **"Sada će to, naravno biti više"**.

O Stankovićevom radu Kovačević, između ostalog kaže, da ga najpreciznije odslikavaju rezultati:

"Reč je o ozbiljnom, vrlo vrednom treneru, nesumnjivo raznovrsnom u radu, pravoj dragocenosti našeg kluba".

Naredno pitanje se odnosi na Boškova, u to vreme jednog od retkih tehničkih direktora, poteklih iz redova igračkih veličina.

"Znate li zašto se snašao? "Tehniko" u našim uslovima mora biti i stručnjak i društveni radnik. Bez takvih kvaliteta nema uspeha" - objašnjava predsednik.

Mostarci nisu impresionirani fudbalskim "bumom" u Novom Sadu i opredeljuju se da tokom svih 90 minuta nedeljnog popodneva budu podređeni, kada se radi o terenskoj inicijativi. Osnovna orijentacija je da prevashodno vode računa o zbivanjima na svojoj polovini igrališta, a da eks-reprezentativcu Mujiću, savršenom strelcu, povere skoro sve

što se odnosi na napad.

Iz "bunkera" gotovo prvi put gosti izlaze u 40. minutu. Lopta je kod Oručevića, koji je predaje Čerkiću i Mujić dovodi Velež u prednost. Pred domaćinom je sada još teži posao, pošto ni golgetera Mostaraca više neinteresuje igra u napadu.

Horvatić, najbolji pojedinac meča, ipak je prinuđen da izvadi loptu iz mreže posle Pavličevog udarca s "bele tačke", dosuđenog kada je Pušibrka oborio Račić, a ubrzo nakon izjednačenja i Trivić uspeva da postigne gol, glavom lobujući Horvatića.

10.kolo, 14. novembar 1965.

Sarajevo, stadion na Grbavici

Sudija: dr Gugić (Beograd)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Bratić (8), 1:1 Pavlić (27), 1:2 Trivić (53)

ŽELJEZNIČAR 1 : 2

VOJVODINA

1	Krsmanović	1	Pantelić
2	Jovanović	2	Stamevski
3	Mujić	3	Vučinić
4	Zemko	4	Sekereš
5	Matić	5	Brzić
6	Katalinski	6	Nikolić
7	Jelušić	7	Takać
8	Bratić	8	Savić
9	Bukal	9	Pavlić
10	Kalaba	10	Trivić
11	Smajlović	11	Pušibrk

Sjajna forma, iskazana poredama u poslednjih pet utakmica, svrstala je Novosađane, mada goste na Grbavici, među favorite 10. kola. Na sve strane se hvali njihova jednostavnost u igri, brzina, stamenost odbrane i veština navale. posebno se ističe da od Vojvodine, osim Partizana, koji joj je ravnopravan, nije niko bolje fizički pripremljen, što se smatralo i pogodnošću pred susret u Sarajevu.

Vreme je bilo prohladno, teren raskvašen i pretpostavljalo se da će crveno-beli, u čijem timu se našao Stamevski umesto ozleđenog Neštickog, ponoviti upornost iz meča sa Veležom.

Utakmica, međutim, nije počela kako su Novosađani priželjkivali. Već u 3. minutu došlo je do velike gužve pred Pantelićem. Jelušić je, pre toga, prošao uz aut liniju, centrirao pred sam gol i čuvar mreže gostiju je bio prinuđen da loptu odbije. pala je pred Smajlovića koji je uspeo na jedvite jade iz blata da je pokrene i lopta se našla na gol liniji. Pantelić se još jednom bacio, uhvatio loptu, ali su ga tom prilikom napala nekolicina suparničkih fudbalera. Domaćini su insistirali kod dr Gugića da gosti pođu s centra, a beogradski arbitar je kasnije novinarima objasnio zbog čega nije uvažio njihove sugestije:

"Pantelić je bio fauliran. O голу, dakle, ni govora".

Fudbalere Željezničara ovo nije obeshrabilo, i nastavili su da napadaju, a posle Jovanovićevog prodora po desnoj strani, Bukal je bio bolji u skoku od Brzića i Nikolića, kada je dobio loptu usamljenom Bratiću. Taj pogodak je bio, kako se ispostavilo, najava velike ofanzive dvadesetominutne pred šesnaestercem Vojvodine. Kraći predah je morao da usledi i gosti su ga iskoristili na najbolji način. Zbog faula nad Trivićem dosuđen je slobodan udarac na 30-tak metara od gola Krsmanovića. Šut Pavlića se opisuje kao topovski, a let lopte okončan je u desnom gornjem uglu gola.

Posle izjednačenja, ekipa Željezničara se nije mogla prepoznati. Do izražaja je počela sve više da dolazi besprekorna kondicija Novosađana. Kretali su se lako i ubrzavali ritam, čime su u potpunosti slomili otpor domaćina, čiji je elan skoro u potpunosti

splasnuo još u 53. minutu kada je Trivić posle driblinga kojim je prevario Matica i Zemka izašao pred Krsmanovića i savladao ga.

11.kolo, 21. novembar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Radunović (Titograd)

Gledalaca: 18.000

Strelac: 1:0 Bonačić (39) autogol

VOJVODINA 1 : 0

HAJDUK

1	Pantelić	1	Vukasović
2	Stamevski	2	Kuci
3	Vučinić	3	Bonačić
4	Sekereš	4	Slišković
5	Brzić	5	Tomić
6	Nikolić	6	Kovačić
7	Takač	7	Hlebnjak
8	Savić	8	Nadoveza
9	Pavlić	9	Kozlina
10	Trivić	10	Matijanić
11	Pušibrk	11	Anković

Slučaj. Kada se sve ogoli, kada se sve ostalo odbaci i sagleda šta je donelo dva nova boda Vojvodini posle okršaja s Hajdukom, moglo bi se, eventualno i tako zaključiti. Jer, trojica odbrambenih igrača gostiju, golman Vukasović, levi bek Bonačić i centarhalf Tomić imali su protiv sebe jedino desno krilo novosađana, Takača, koji je iskoristio zamašni slobodni prostor na suparničkoj polovini igrališta i sjurio se ka голу gostiju za dugom loptom koju je uputio Nikolić.

Na loptu su tada istovremeno startovala trojica fudbalera, a za delić sekunde Takač je bio brži od Bonačića i Tomića. Uspeo je vrhom kopačke da loptu zahvati, samo nije bio i poslednji koji ju je udario pre nego što je odsela u mrežu.

"Nikolić ima velikih zasluga za ovaj pogodak. Idealno je ubacio loptu, a koliko sam uspeo da vidim, Bonačića je udarila lopta posle mog pokušaja šuta. Vukasović je napustio gol, što je takođe, doprinelo ovakvom raspletu" - ispričao je o času odluke Takač.

Meč je počeo, kako se obično kaže obostranim opipavanjem pulsa, a prvi ozbiljni napad belih u 29. minutu mogao je doneti radost Splićanima. Spretni Anković izmakao je pažnji odbrane i našao se pred Pantelićem, koji je krajnjim naporima uspeo samo da odbije loptu. Ona je udarila u stativu i odskočila u Pantelićevo naručje.

Taman kada su, kako su pribeležili izveštači, navijači Hajduka počeli da se vajkaju kako sreća nije na strani njihovih miljenika, zbog pogotka u stativu i autogola Bonačića, uzdahnule su pristalice domaćina. Takač je bio brži od Bonačića, probio se prema korner liniji i poslužio Trivića, koji je bio bolji u skoku od svojih čuvara. Ipak, lopta je pogodila prečku i odbila se prema gol liniji. Radost je bila kratkotrajna, a sudiju Radunovića su opkolili fudbaleri Vojvodine tražeći da pokaže na centar. Ali, sve se završilo samo na tome. Kada se radi o udarcima u okvir gola, tu nije bio kraj. U poslednjem minutu prvog poluvremena još jednom je prečka spasla goste. Ovog puta Pušibrk je imao priliku.

Nastavak je doneo obostrano otvorenu igru, samo bez izrazitijih šansi sve do 80.

minuta, kada je ponovo lopta udarila u prečku, posle Matijanićevog šuta.

"Čestitam Vojvodini. U njenim redovima bilo je manje nepotrebne žurbe nego u našim. I jednoj i drugoj ekipi se mora prigovoriti što su propustile više zrelih šansi, a što se najistaknutijih pojedinaca tiče to su sigurno bili Pantelić i Sekereš" - čulo se od Novaka Tomića centarhalfa Hajduka.

12.kolo, 28. novembar 1965.

Niš, stadion Radničkog
Sudija: Horvat (Zagreb)
Gledalaca: 4.000
Strelac: 0:1 Pavlić (61)

RADNIČKI (N) 0 : 1

VOJVODINA

1	Knežević	1	Pantelić
2	Jovanovski	2	Radović
3	Jocić	3	Vučinić
4	Nikolić	4	Sekereš
5	Holcer	5	Nikolić
6	Balov	6	Aleksić
7	Anđelković	7	Takać
8	Veljković	8	Savić
9	Janković	9	Pavlić
10	Jeremić	10	Trivić
11	Ilijevski	11	Pušibrk

Za nama je ostala pobjeda koja izuzetno mnogo znači u borbi za titulu jesenjeg prvaka. Kako igramo, morali bismo do nje stići.

Tako je uoči utakmice na Čairu govorio Ilija Pantelić, ali na pitanje o prognozi ishoda nije želeo da se izjasni pošto, kako je rekao, Radnički ima dobru ekipu, koja će kad-tad solidnoj igri početi da pridodaje iste takve rezultate.

"Vojvodina? U formi smo, o čemu kazuje serija pobjeda, ali imamo i velikih problema, jer je povređen Brzić, jedan od najzaslužnijih za dobru igru odbrane"
- čulo se još od Pantelića.

Boškov i Stanković nisu bili u dilemi, već su posegli za nekadašnjim rešenjem, za onim iz vremena crveno-belih kada je Brzić bio još član Željezničara. Tada je, naime, u dresu broj 5 bio nezamenljiv Nikolić, koji se kao jedan od najboljih centarhalfova u zemlji, često nalazio i među reprezentativcima.

Odbrani je pridodat i oporavljeni Radović, a šansa je pružena i Aleksiću, čiji je zadatak bio da igra na čoveka, i da za razliku od Radovića, ne pravi izlete na suparničku polovinu terena. Pretpostavljalo se da će Radnički pokušati neprekidnim jurišima da ugrozi gol gostiju, što se i ispostavilo tačnim, tako da su i Savić i Trivić prekomandovani u defanzivce.

Čvrsta zona Vojvodine uspešno je odolevala svim napadima, a zahvaljujući Panteliću ostale su nerealizovane dve prilike Mitića i jedna Jankovića, kada su se našli sami pred golmanom Novosađana. Na kraju utakmice i golman Nišlija Knežević je pokušao da pomogne napadačima, pa je i on prešao centar, odakle je poslao nekoliko lopti prema kaznenom prostoru Vojvodine.

Međutim, vođstvo crveno-belih, postignuto posle brzog prodora Savića u 61. minutu, nije sustignuto. Kako je ostalo zapisano, u tom času je vezista Vojvodine iskoristio nespretnost centarhalfa domaćina Nikolića, koji se okliznuo. Savić se snašao i istog

trenutka ubacio loptu Pavliću, posle čijeg udarca se mreža zatresla.

Zabeleženo je i da su, osim Pantelića, izvrsne partije pružili i Radović, Vučinić i Sekereš, kao i da takav volej kakav je Pavlić izveo odavno nije viđen.

13.kolo, 5. decembar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Gugulović (Niš)

Gledalaca: 10.000

VOJVODINA 0 : 0

OFK BEOGRAD

1	Pantelić	1	Miloradović
2	Radović	2	Čolić
3	Vučinić	3	Milovanović
4	Sekereš	4	Marić
5	Brzić	5	Krivokuća
6	Nikolić	6	Gugleta
7	Takač	7	Dakić
8	Savić	8	Mitić
9	Pavlić	9	Santrač
10	Trivić	10	Banović
11	Pušibrk (Lambi)	11	Skoblar

Tokom čitave sedmice praznovao je fudbalski Novi Sad. Po prvi put u pedesetogodišnjoj istoriji, Vojvodina je stigla do jedne titule, istina nezvanične, ali ipak naslova najboljeg.

Do kraja jesenje polusezone, preostala su još tri kola, a Novosađani su posle Niša umakli na tabeli Sarajevu za četiri boda, Partizanu okupiranom mečevima Kupa evropskih šampiona za pet, isto toliko i četvrtoplasiranom Vardaru... Uza sve to, crveno-beli su imali i povoljnu gol razliku i olakšavajuću okolnost da će biti domaćini OFK Beogradu i Olimpiji, a da ih očekuje gostovanje kod Crvene zvezde. Sve računice, naravno ne i u sferi teorije, kazivali su da izabranici Boškova i Stankovića nemaju razloga za strepnju i da će osvojiti prvo mesto.

Iako proglašeni za ekipu u prednosti uoči susreta s OFK Beogradom, Novosađani su ipak isticali da izuzetno uvažavaju tim s Karaburme, čija navalna petorka uliva strah svakom suparniku. Samardžić, Santrač i Skoblar bili su nosioci efikasne igre, a sjajne saradnike imali su u Banoviću i Gugleti. O tome kakav je pristup OFK Beograda i u svim utakmicama, i na strani i na svom terenu, kazivao je niz rezultata: Radnički (Bg) 4:4, Trešnjevka 3:3, Rijeka 3:0, Zagreb 4:1, Olimpija 3:1....

Plavi su u Novi Sad doputovali bez Samardžića, koji se razboleo, pa je to, donekle, donelo olakšanje domaćinu, ali mu je, s druge strane stavljeno i breme da mora da pobjedi, ne samo zbog toga da će tako prvi deo šampionata završiti na prvoj poziciji, već i zato što će time nadmašiti predratni rekord BSK. Ova ekipa je naime, sedam puta uzastopce trijumfovala, baš koliko i sada Vojvodina, i kada je susret sa OFK Beogradom završen bez golova, bilo je i konstatacija razočaranih novinara da je rekord samo izjednačen.

"Čestitam igračima. Postali su jesenji prvaci" - drugačije je od novinara razmišljao Vujadin Boškov.

Utakmica je donela podosta zadovoljstva publici, jer se obostrano igralo atraktivno, s tim što se kod Novosađana videlo neuporedivo više želje da postignu gol. Napadu su pomagali vrlo često Nikolić, Sekereš i Radović, ali su u najvažnijim momentima realizatori bili nespretni, dok su jedinu opasnost po Pantelića predstavljali begovi

Skoblara i pokušaji Santrača da izmakne pažnji čuvara.

Posle remija kategorički se na stupcima štampe tvrdi da će crveno-beli sasvim zaslužno biti prvi, a nekadašnji igrač OFK Beograda, ugledni komentator Petar Đorđević piše:

"Treba neizostavno reći nešto što je iz osnova izmenilo igru Vojvodine na koju smo godinama navikli: Novosađani više ne umiru u lepoti, a oružje ne polažu pred fizički jakim protivnikom. Imaju oštru, robusnu i beskompromisnu odbranu, dok u napadu igra nekolicina fudbalera koji ne strahuju ni od najoštrijih startova. Možda baš u tome treba tražiti uzroke promene, promene na bolje".

14.kolo, 12. decembar 1965.

Beograd, stadion Crvene zvezde

Sudija: Tauzes (Ljubljana)

Gledalaca: 20.000

Strelci: 0:1 Trivić (5), 0:2 Takač (15), 0:3 Takač (36), 1:3 Šekularac (59), 2:3 Kostić (60)

CRVENA ZVEZDA 2 : 3

VOJVODINA

1	Krivokuća	1	Pantelić
2	Miličević	2	Radović
3	Jeftić	3	Vučinić
4	Vratnjan	4	Sekereš
5	Durković	5	Brzić
6	Bekić	6	Nikolić
7	Džajić (Živković)	7	Takač
8	Škrbić	8	Savić
9	Milošević	9	Pavlić
10	Šekularac	10	Trivić
11	Kostić	11	Pušibrk

Silvester Takač

Uoči dolaska Vojvodine na novi derbi u Beogradu, većina prognoza išla je u korist Crvene zvezde. Prethodne nedelje pobedila je Partizan 2:1 i pružila je, kako je ocenjeno, veliku partiju, što je u poređenju s remijem Novosađana i OFK Beograda imalo neuporedivo veću težinu.

"Ovo nije samo pobeda, već izuzetan uspeh, pravi trijumf. Zaustavili smo Šekularca, Kostića i ostale, čija je forma u usponu" - presrećan je bio posle meča na Marakani dvostruki strelac Silvester Takač.

Utakmica je imala dva apsolutno različita poluvremena, pa nije ni čudo što se Branko Stanković nije u celosti složio s Takačem:

"Zadovoljan sam samo prikazanim u prvom delu, dok je u nastavku naš tim bio ležeran".

Početak je bio uraganski. Takač, za odbranu domaćih, neprekidno opasan, a ostali toliko staloženi da se na mahove činilo da Crvenoj zvezdi preči katastrofa.

Njena mreža se prvi put zatresla posle dva Trivićeva šuta. Prvi put je pokušao s ivice šesnaesterca, ali je neko loptu odbio. Vezista Novosađana je pojurio za njom, stigao je i još jednom je uputio prema Krivokući. Drugom pogotku prethodila je greška beka Jeftića, kome je Takač oduzeo loptu, pa stigao do mesta idealnog za centaršut. Svi su očekivali da će napadač gostiju pokušati da nekoga pronađe u kaznenom prostoru, ali je on drugačije odlučio. Snažno je pucao i Krivokuća je ponovo bio nemoćan. Kod trećeg pogotka Takačev asistent bio je Pavlić. Našao se na poziciji desnog krila i nabacio loptu, a Takač je munjevito reagovao.

Sredinom drugog poluvremena dolazi do opuštanja i to spretno kažnjavaju Šekularac i

Kostić, a dramatičan je i poslednji minut, kada Crvenoj zvezdi uspeva da postigne još jedan gol.

Novog slavlja za domaćine ipak nije bilo. Sudija Tauzes nije pokazao na centar, već da se radilo o ofsajdu.

Sem maestralnom Takaču, pohvale su upućene prevashodno Triviću i Saviću, za koje svi u novinarskoj loži kažu da su izrasli u igrače vredne punog poštovanja, kao i neumornom Radoviću.

Posle ove pobede na redu su već analize u štampi učinjenog tokom jeseni, pa se, između ostalog, konstatuje i da je uspeh Vojvodine tim pre dostojan svakog uvažavanja što ona ima manje reprezentativaca od Partizana, Crvene zvezde i Dinama.

"Najbolji igrač novosadskog ligaša je - kolektiv. Boškov i Stanković odlično su ukomponovali tim, u kojem kvalitete i osobine jednog igrača drugi dopunjuje" - nalazi odgovor na ovu dilemu istaknuti novinar Todor Bulja.

15.kolo, 19. decembar 1965.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Zečević (Beograd)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 0:1 Zagorc (29), 1:1 Takač (80)

VOJVODINA 1 : 1

OLIMPIJA

1	Pantelić	1	Žabjek
2	Radović	2	Đorlev
3	Vučinić	3	Jovičević
4	Sekereš (Aleksić)	4	Kulenović
5	Brzić	5	Šoškić
6	Nikolić	6	Kokot
7	Takač	7	Frančeskin (Srbu)
8	Savić	8	Čeh
9	Pavlić	9	Zagorc
10	Trivić	10	Arslanagić
11	Pušibrk	11	Nikolić

U Beogradu je ofsajd dosuđen, u Novom Sadu poslednjeg dana jesenje polusezone - nije. Protesti Novosađana nisu pomagali, sudija Zečević je u 29. minutu pokazao da će lopta poći s centra.

I u gledalištu je bila povika zbog takve odluke, ali su je navijači brzo zaboravili i počeli da bodre svoje ljubimce, ne bi li im pomogli da što pre izjednače.

A sporni trenutak je usledio posle prodora desnog krila Frančeskina. Kada je primio loptu, fudbaleri Vojvodine su reklamirali da se radi o nedozvoljenoj poziciji napadača Ljubljanačana. Igra ipak nije prekinuta, već je Frančeskin šutirao, Pantelić nije imao drugog izbora nego da loptu odbije, a onda je pritrčao Zagorc i mreža se zanjihala.

Do ove utakmice gosti nisu znali za remi. Isto toliko puta su pobedili koliko su i izgubili, i važili su kao ekipa koja nije naročito vična igri u odbrani. Samo su Trešnjevka i Zagreb primili više golova, 29 i 26, dok su Ljubljanačani kapitulirali 25 puta i pretpostavljalo se da će crveno-beli za kratko vreme uspeti da anuliraju vođstvo gostiju. Ali, fudbaleri domaćina iscrpljeni od utakmice sa Crvenom zvezdom, nisu uspjeli da nametnu žestok tempo, toliko karakterističan za njihovu igru, već su dugo i sporo kombinovali, što je odgovaralo zgusnutoj odbrani Olimpije.

Prilika je, istina, bilo, a najveća drama pred golom Žabjeka odigrala se ubrzo nakon pogotka Zagorca. Nekolicina fudbalera Vojvodine pokušavala je da pronađe put lopti u mrežu iz golmanskog prostora, ali je ona svaki put pogađala nekoga od gostujućih igrača.

Kako je vreme odmicalo, napadi crveno-belih su bili sve brojniji i Radović, a posebno Nikolić se više nisu ni vraćali na polovinu terena koja pripada Vojvodini. Pantelić je bio potpuno besposlen.

Upornost, čak do tvrdoglavosti, rezultirala je remijem. Radović se našao na Takačevom mestu, probio se po desnoj strani i dobacio loptu pred gol, gde se našao Takač i

Novosađani su se konačno poradovali.

"Ovaj tim može da ne igra dobro, kao što je danas bilo. Međutim, ne može a da se ne bori. I to se danas jasno videlo. Nije bio naš dan, ali su igrači bili istrajni. To je jedna od bitnih karakteristika i velikih vrednosti Vojvodine" - rekao je Stanković.

Kapiten Nikolić pridodao je ovom sudu još jedan, smatrajući ga bitnim za razumevanje jesenjeg uspeha njegove ekipe:

"Mnogo dugujemo Boškovu i Stankoviću, zahvaljujući njima smo ove godine radili neuporedivo više nego tokom ranijih sezona, a veoma važno je i što su nas odvikli od toga da suparnike delimo na velike i male. Vojvodina je u svaki okršaj ulazila ne štedeći se i koristila je svaku šansu. I u tome je tajna našeg rezultata".

16.kolo, 6. mart 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Varaždinec (Zagreb)

Gledalaca: 4.500

Strelci: 1:0 Savić (72), 2:0 Trivić (82)

VOJVODINA 2 : 0

VARDAR

1	Pantelić	1	Atanasovski
2	Radović	2	Drobac
3	Vučinić	3	I.Mojsov
4	Sekereš	4	Georgijev
5	Brzić	5	Dojčinovski
6	Nikolić	6	Popovski
7	Takač	7	Spasovski
8	Savić	8	Čaršavski
9	Pavlić	9	S.Mojsov
10	Trivić	10	Kovačevski
11	Pušibrk	11	Sokolović

Tokom zimskih priprema, Vojvodina je ponovo bila u Budimpešti i u dva navrata se sastala sa MTK. Prvi put su domaćini bili uspešniji, 4:2, drugi put gosti, 3:1, a generalna proba održana je u Novom Sadu s jednom od najboljih rumunskih ekipa, Progresulom. U timu Boškova i Stankovića, neizmenjenom u odnosu na jesen, sve je funkcionisalo bez greške, pa su Rumuni poraženi 3:0, tako da je u miru sačekao početak proleća i dolazak Skopljanaca.

Utakmica s Vardarom imala je za Novosađane posebnu draž, ne samo zbog toga što su se Skopljaneci nalazili na trećoj poziciji na tabeli. Jer, u vreme uoči odlaska Huga Ruševljanina u Partizan, pa na mesto tehničkog direktora u Vardaru, kada se nalazio na čelu Novog Sada, vladali su prilično hladni odnosi dva kluba crveno-belih i žuto-plavih.

"Stvoreno je veliko rivalstvo, iako se Novi Sad svega tri sezone takmičio u društvu najboljih. Ipak, zahvaljujući i tom elementu, suparništvu naših klubova, koje nije ugrožavalo Vojvodinu, nego je bilo jedan od faktora za još predaniji rad, postignut je uspeh u ovoj sezoni" - sećao se docnije Vujadin Boškov.

Skopljaneci su te sedmice igrali u Bačkoj Palanci i kući se nisu vraćali, već su ostali u Novom Sadu u "karantinu" do meča s Vojvodinom, što je još više podgrevalo atmosferu, a kako se ispostavilo, mnogo emocija na obe strane izrodilo je konfuziju tokom prvog dela.

"Prvo kolo donelo je Vojvodini nove poene u šampionskoj trci, a spremnost i unutrašnja kompaktnost ekipe su garancija da će ove sezone ostvariti davnašnji san" - piše posle meča nekadašnji reprezentativac i savezni kapiten, i veliko ime jugoslovenskog novinarstva, Ljubomir Lovrić.

Crveno-beli su prvu priliku imali u 25. minutu, kada je Pušibrk pogodio prečku, a isto se ponovilo i u 53. posle Savićevog šuta. Skopljaneci se posle toga povlače u "bunker", koji ne uspeva da zaustavi u 72. minutu Savića, ni u 82. Trivića.

"Vojvodina je zasluženno pobedila. Njenom uspehu se ne može staviti ni jedna

primedba. Želim joj da ovako nastavi i da na kraju sezone postigne uspeh" - zapisana je izjava Huga Ruševljanina, koji će se dvadesetak godina kasnije, vratiti među crveno-bele, među kojima je i počeo rad u fudbalu još u posleratnim godinama, kao pomoćnik sekretara kluba, kada ga je vodio Bane Sekulić.

17.kolo, 13. mart 1966.

Sarajevo, stadion Koševo

Sudija: Stanković (Beograd)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Brzić (41) autogol, 2:0 Prodanović (57), 2:1 Trivić (89)

SARAJEVO 2 : 1

VOJVODINA

1	Muftić	1	Pantelić
2	Fazlagić	2	Radović
3	Bajić	3	Vučinić
4	Vujović	4	Sekereš
5	Biogradlić	5	Brzić
6	Jasenковиć	6	Nikolić
7	Mušović	7	Takać
8	Prljača	8	Savić
9	Ferhatović	9	Radosav
10	Ristić	10	Trivić
11	Prodanović	11	Pušibrk

Posle pet ipo meseci - dogodilo se. Vojvodina je pretrpela poraz na Koševu. Poslednji je bio zabeležen prethodne godine, na Kantridi, 26. septembra, kada su Riječani savladali Novosađane 3:1. Od tada pa do 13. marta trajala je serija u kojoj su crveno-beli nanizali 20 bodova. Devet utakmica su dobili, dve remizirali.

Uoči polaska na put doneta je odluka da se pruži prilika oporavljenom Radosavu, na Palićevom mestu. U redovima domaćina, pak, pojavio se Ferhatović koji je, kako se govorilo, predstavljao polovinu tima. Veliki majstor, naravno, nije propustio priliku da povratak obeleži izuzetnom partijom, a smetnju mu nije predstavljalo ni to što je teren bio pod debelim snežnim pokrivačem.

Sarajlije su na tabeli i dalje bili najopasniji konkurent, iako je u prethodnom kolu u kojem je Vojvodina porazila Skopljanke, Partizan olakšao posao Novosađanima. Savladao je Sarajevo 1:0. Tako su crveno-beli stekli prednost od 7 bodova, a u jednom novinskom razgovoru Pantelić se usudio da progovori o tome ko će biti na čelu tabele i po završetku šampionata:

"Verovatno mi. Ustvari, ne verovatno. Sigurno!"

Računica je bila jednostavna. Posle Sarajeva sledila su četiri meča do derbija s Partizanom, dva u Novom Sadu, sa Trešnjevkom i Rijekom, i dva na strani sa Zagrebom i beogradskim Radničkim u kojima je trebalo, a što se objektivno moglo očekivati, osvojiti 6-7 bodova.

"Biće to dovoljna rezerva za finiš, kada budemo igrali s najjačima" - čulo se od Boškova.

Meč na koševu nije doneo ničeg dobrog gostima. Već u 11. minutu šansu Mušoviću je stvorio Prodanović, koji se našao sam pred Pantelićem i u 15. minutu, ali mu je lopta u poslednjem trenutku izmakla. Uzvratilo je Trivić u 21. i 24, ali se sve okončalo promašajem, pa pogotkom u stativu, a pred kraj poluvremena došlo je do kobnog nespornazuma u odbrani Vojvodine. Brzić je oduzeo loptu Prodanoviću u času kada je

Pantelić napustio gol. Centarhalf Novosađana je hteo da vrati loptu svom golmanu koji mu se već našao u blizini i sve se završilo lob udarcem i vođstvom Sarajeva.

Pogodak je dao podstreka domaćinu, čiji su se fudbaleri razigrali, a posle serije nepreciznih šuteva Ristića, Prodanović je savladao Pantelića.

Nešto malo utehe gostima doneo je gol na samom kraju, uz Pantelića najboljeg u timu Vojvodine, Trivića.

18.kolo, 20. mart 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Đurđević (Beograd)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Radosav (15), 2:0 Garov (20) autogol, 3:0 Granić (52) autogol, 3:1 Pintarić (74) iz jedanaesterca, 3:2 Kasumović (85)

VOJVODINA 3 : 2

TREŠNJEVKA

1	Pantelić	1	Bilić
2	Radović	2	Granić
3	Vučinić	3	Kovač
4	Sekereš	4	Garov
5	Brzić	5	Kasumović
6	Nikolić	6	Brnčić
7	Takač	7	Pavlica
8	Savić	8	Bradač
9	Radosav	9	Gašić
10	Trivić	10	Brajković
11	Pušibrk	11	Pintarić

Ni za susret s Trešnjevkom Stanković nije hteo da popusti i da u tim postavi Pavlića, čijim radom na jednom od treninga uoči odlaska u Sarajevo nije bio zadovoljan. Ali, kako je Stanković pripadao kategoriji onih trenera koji nedisciplinu odmah kažnjavaju, samo ne ostaju i ljutiti nakon toga, već apsolutno profesionalno nastavljaju saradnju, pretpostavljalo se da će posle Pavličevog izvinjenja uslediti i njegov povratak na mesto centarfora. Stanković je, međutim, bio izričit i Pavliću je odredio mesto na klupi za rezervne igrače, a Pavličeva alternacija Radosav je obradovao navijače već u 15. minutu.

Kombinaciju su izveli hitri Pušibrk, oko koga je već počela da se plete priča da je jedan od najdarovitijih prvoligaških igrača mlađe generacije i Trivić, i Radosavu je preostalo jedino da završi započeto.

Na 2:0 se nije dugo čekalo, ali i ovom prilikom i kada je postignut treći gol, završni udarac prema mreži izveli su igrači gostiju. Prvi put je Savić topovski šutirao sa dvadesetak metara, a lopta je zakačila halfa Garova, promenila pravac i prevarila Bilića. Kod trećeg gola najpre je Takač iz neposredne blizine pogodio stativu. Lopata se odbila i stigla do Pušibrka koji je, takođe, bio za nijansu neprecizan. Sada je prečka spasila Bilića, ali je Garov, u nameri da otkloni opasnost pokušao glavom da izbije loptu u korner i pogrešio.

Visoko vođstvo rezultiralo je komotnom igrom, što se lako moglo osvetiti domaćinu. U 70. minutu je Brzić zaustavio halfa Kasumovića, koji je pokušao da pomogne svojim napadačima i Đurđević je taj start ocenio kao prekršaj. Sigurni izvođač najstrože kazne bio je Pintarić, a desetak minuta docnije Kasumović se nije zadovoljio jedino ulogom pomagača u ataku prema Panteliću, već je bio realizator.

Fudbalerima Vojvodine ovaj gol je teško pao, jer su se prenuli posle 3:1 i skoro neprekidno napadali prema Biliću, što je Kasumoviću i omogućilo da izvede uspešni kontranapad, dok su se nakon 3:2 crveno-beli odlučili da mirnom igrom privedu meč

kraju, u čemu su i uspeli.

"Nezadovoljan sam, pošto smo posle uverljivog vođstva bili prinuđeni da se borimo za pobjedu. Odbrana je primila dva gola, ali prigovore ne upućujem njoj, već navalnim igračima. Prema broju šansi, morali smo dati barem još dva gola. A što se penala za Trešnjevku tiče, bolje o njemu mnogo da ne pričamo. U pitanju je bila kardinalna greška sudije" - prokomentarisao je meč Stanković.

19.kolo, 27. mart 1966.

Zagreb, stadion u Kranjčevićevoj ulici

Sudija: Zečević (Beograd)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Dračić (70), 1:1 Savić (80)

ZAGREB 1 : 1**VOJVODINA**

1	Mišić	1	Pantelić
2	Galeković	2	Radović
3	Meštrović	3	Vučinić
4	Fulgozi	4	Sekereš
5	Ilić	5	Brzić
6	Suša	6	Nikolić
7	Ranogajec (Nedov)	7	Takać
8	Bubanj	8	Savić
9	Vaha	9	Pavlić
10	Dračić	10	Trivić
11	Klobučar	11	Pušibrk (Radosav)

Odmah posle utakmice sa Trešnjevkom, Boškov i Stanković su povelili ekipu u Bukurešt, gde se Vojvodina sastala s reprezentacijom Rumunije. Domaćini su bili bolji i pobedili 2:1, a ovaj test je iskoristio Pavlić da se ponovo nametne.

Radosav, međutim, nije izgubio mesto, već je ušao u tim u meču sa Zagrebom u času kada je primećeno da je dug put najviše izmorio Pušibrka.

Novosađani, kako su novinari prosudili nisu ostavili naročit utisak na stadionu u Kranjčevićevoj, šta više, jedan od njih se zapitao i koji se od ta dva suparnika bori za prvoligaški život, ali se čini da je tu ipak bilo previše zajedljivost. Crveno-beli su igrali bolje, u to nije bilo sumnje, o čemu svedoči i to što se neuporedivo više njihovih akcija navodi u izveštajima.

Početak je pripao Zagrepčanima, koji su izveli nekoliko opasnih napada prema голу Vojvodine, čime su naterali Nikolića da se više povuče pred svoj šesnaesterac, a i Savića i Trivića da prihvate zadatke u fazi odbrane. Sve do 17. minuta prave opasnosti ipak nema, a onda Pantelić izvodi pravu bravuru, kada zaustavlja loptu posle udarca Fulgozija. Golman Novosađana dobija aplauz na otvorenoj sceni u 55. minutu. Klobučar izvodi slobodan udarac, ali gola nema, za razliku od situacije u 70. minutu, kada je Vaha idealno poslužio Dračića.

Što se tiče domaćina, to je bilo i sve što su pokazali u napadu. Gospodarili su terenom, ali čim bi se našli na 20-tak metara od mreže gostiju, kombinacije bi im prekidali Novosađani i pokušavali da izvedu kontranapad.

Vojvodina je Zagreb napustila i nezadovoljna odlukom sudije Zečevića, svega dva minuta pre Dračićevog gola. Tada su Takać i Radosav bili sami pred golmanom Mišićem. Lopta je bila kod Takaća i on je uspeo da umakne Mišiću, a kada je hteo da je pošalje na pravo mesto oboren je. Istovremeno, i Fulgozi je stigao i oštro startovao na Radosava, pa i pored toga što su obojica ostali da leže, penala nije bilo.

Pravdi je na neki način udovoljeno deset minuta pre kraja, kada su gosti uložili sve

snage da izjednače rezultat. Vučinić koji se te sezone, kao po pravilu, odlučivao da krene na stranu suparnika jedino kada je potpuno uveren da će pripremiti gol, došao je da izvede slobodan udarac skoro s onog mesta određenog za korner. Centaršut je bio idealan, isto kao i Savićev udarac glavom.

20.kolo, 2. april 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Taslidžić (Osijek)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Vranković (32) autogol, 2:0 Radosav (35), 3:0 Trivić (61), 4:0 Radosav (67), 4:1 Bursać (74)

VOJVODINA 4 : 1

RIJEKA

1	Pantelić (Veljković)	1	Jantoljak
2	Nešticki	2	Milevoj
3	Radović	3	Mugoša
4	Sekereš	4	Srdelić
5	Brzić	5	Brnjac
6	Nikolić	6	Vranković
7	Takač	7	Jovović
8	Savić	8	Tomljenović (Rabac)
9	Radosav	9	Bursać
10	Trivić	10	Škrtić
11	Pušibrk	11	Vukoje

Kada se radilo o bunkeru, tada često primenjivanom u igrama na strani, Riječani nisu važili za ekipu koja rado pribegava tom načinu odbrane gola. Bolje su se snalazili u relativno otvorenom nadmetanje, ali za utakmicu u Novom Sadu su se odlučili da izlaz potraže zatvarajući već na 40-tak metara sve prilaze Jantoljaku. Na polovini Vojvodine ostali su jedino Bursać i Jovović, koji su pokušavali da posle lopti koje odbije njihova odbrana izvedu napad.

Punih pola sata domaći fudbaleri nisu uspeli da se snađu, pošto im je za kombinacije preostalo malo slobodnog prostora, a onda im je, sasvim iznenada, pomogao jedan od stubova odbrane Riječana, Vranković. Intervenisoao je posle Savićevog centaršuta, ali je lopta otišla tamo gde nije želeo.

Autogol je, kako se ispostavilo docnije, sve poremetio u planovima Rijeke. Morala je krenuti u napad, što je ostavilo dovoljno mesta crveno-belim da uspešnije organizuju akcije. Kiša je neprekidno lila, ali ni ona ni raskvašeni teren, a više ni rival nisu mogli da zaustave domaćine, koji su nametnuli žustru igru, verujući da se bliži trenutak kada će gosti potpuno pokleknuti.

Na to se nije moralo dugo čekati. Raspoloženi Radosav, koji je ponovo bio u prednosti nad Pavličem, bio je brži od centarhalfa Brnjca, a kada je ušao u kazneni prostor, bio je i precizni šuter. Na 3:0 povicio je Trivić, posle kornera Savića, pa je posle toga još jednom Radosav bio veštiji od Brnjca. Brnjac je poveo loptu i na 25 metara od svog gola se upustio u nadmudrivanje s Radosavom. Bila je to fatalna greška, jer je napadač Novosađana posle toga dospeo u povoljnu priliku i postigao novi gol.

Sigurna igra omogućila je Boškovu i Stankoviću da odmore Pantelića, koji se tih dana žalio zbog ozlede, pa se na голу prvi i jedini put tokom sezone, našao rezervni čuvar mreže Veljković, ali ne stoga što je primio gol u 74. minutu, već zbog sjajne forme Pantelića.

Posle utakmice, potpuno neočekivano, jer je publika pozdravila uverljivu pobedu i

dopadljivu igru, Boškov se obrušio na napadačku petorku:

"Morali su postići više golova!".

Poveo se tom prilikom i razgovor o budućem šampionu, a tehnički direktor Vojvodine je bio kategoričan kada se upustio u prognozu:

"Najopasniji takmac nam je Partizan, a pošto je igrao danas nerešeno s beogradskim Radničkim, uveren sam da se nalazimo na domak titule".

Trener gostiju Osijenak bio je konkretniji:

"Posle ove pobede, dileme nema. Vojvodina je već šampion!".

21.kolo, 10. april 1966.

Beograd, stadion na Karaburmi

Sudija: Tešanić (Varaždin)

Gledalaca: 2.000

Strelci: 0:1 Pušibrk (56), 0:2 Radović (67), 1:2 Milošev (71), 1:3 Radosav (81)

RADNIČKI (B) 1 : 3**VOJVODINA**

1	Korać	1	Pantelić
2	D.Popović	2	Nešticki
3	Ivetić	3	Radović
4	Zlatić	4	Sekereš
5	Rogić	5	Brzić
6	Marković	6	Nikolić
7	Glavinić	7	Takać
8	Milošev	8	Savić
9	Samardžić	9	Radosav
10	Čabrinović	10	Trivić
11	Lazić	11	Pušibrk

Do susreta s Partizanom, pred kojim nije bilo prepreka u Kupu šampiona sve do finala, preostalo je gostovanje u Beogradu i utakmica sa Radničkim. I ne samo to. Kalkulacija Boškova posle poraza u Sarajevu, nalažala je osvajanje jednog ili oba boda, što bi predstavljalo potpuno dovoljnu zalihu čak i u slučaju da crno-beli prikažu svoje evropsko izdanje.

Naravno, kao i uvek, lakše je bilo predviđati nego ostvariti, jer Beograđani od prvog zvižduka Tešanića kidišu prema Panteliću, koji u 18. minutu zaustavlja pravi projektil Miloševa, a kada se nalazi na iskušenju posle šuta Lazića, lopta se odbija od stativne. Novosađani u tom periodu deluju pomalo nezainteresovano, zadovoljavajući se igrom u odbrani, pa novinari pišu da je po svoj prilici, bilo žešće kritike u njihovoj svlačionici tokom odmora.

Odjednom, kazuju izveštači, Trivić više ne deluje umorno, ni Savić ležerno, Radosav brzopleto, Pušibrk neprimetno, a ni Takać ne luta. To kao da je neka druga navala, za čiju igru Radnički nema rešenja.

Prvi pogodak Pušibrk postiže kad se to od njega najmanje očekivalo. Najbolji je u skoku među gorostasnim domaćinima, a napad Radovića kome je "for" dao Nikolić, donosi novo vodstvo. Kada je bek crveno-belih došao na 18 metara od gola izborio se za prostor za šut posle kojeg je lopta pogodila stativu i zatim se odbila u mrežu.

Strelac Radničkog Milošev uspeva posle kornera da smanji rezultat, ali nešto docnije i Rogić jednako kao i Riječanin Brnjac, skupo plaća pokušaj driblinga, kada mu u susret dolazi Radosav. Centarfor je umešniji od centarhalfa, oduzima mu loptu, posle čega više nema pomoći golmanu Koraću.

Na redu su, posle promocije Vojvodine u verovatnog budućeg prvaka, nove analize, pa se pod lupom našla i efikasnost crveno-belih, koje su po tome pratili samo Partizan i OFK Beograd, a u jednoj od njih piše:

- Obično se govori o izuzetno pouzdanoj odbrani lidera, koja je najmanje puta

savladana. Ali, nije jedino u tome tajna uspeha čete Boškova i Stankovića. Njihova navala je stavila na iskušenje svaku prvoligašku ekipu, iako ni jedan njen član nije pri vrhu liste strelaca. Takač i Pavlić, kao najistaknutiji, postigli su po 7 golova, tako da je Nadoveza sa 17 bolji od obojice. Nije tu, dakle, ključ, već je vrednost Novosađana u raznovrsnosti jurišne petorke, čiji su svi članovi strelci i to ne nezapaženi.

22.kolo, 16. april 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Šestić (Mostar)

Gledalaca: 15.000

Strelac: 1:0 Takač (4)

VOJVODINA 1 : 0

PARTIZAN

1	Pantelić	1	Ćurković
2	Radović	2	Radaković
3	Vučinić	3	Davidović
4	Sekereš	4	Bečejac
5	Brzić	5	Mihajlović
6	Nikolić	6	Vasović
7	Takač	7	Bajić
8	Savić	8	Vidović
9	Radosav	9	Vukelić (Đorđević)
10	Trivić	10	Petrović
11	Pušibrk	11	Pirmajer

Nema više ni drame, ni neizvesnosti. Novi šampion je Vojvodina! Nije briljirala, ali je potez Takača u 4. minutu odlučio o najvažnijem.

Derbi je, kao i svaka utakmica te vrste, imao uvertiru. Pretilo se iz jednog tabora, odgovaralo žestoko iz drugog i to je najavilo veliku partiju, mada su crno-beli još tokom sedmice stavili do znanja domaćinu da neće doći u najjačem sastavu, pošto ih očekuje finale Kupa šampiona u Briselu. Odsustvo petorice njihovih standardnih prvotimaca, Šoškića, Jusufija, Rašovića, Hasanagića i Miladinovića se, kaže se u tekstu Todora Bulje, nije u Novom Sadu primetilo:

"Ruku na srce, zamene su opravdale poverenje, tako da je pitanje da li bi kompletan Partizan pružio što se kvaliteta igre tiče, nešto više".

Vojvodinu, bilo je vidno, značaj utakmice je maksimalno opteretio, mada ih je od Partizana delilo čak 7 bodova, od Dinama i Vardara 9... Ipak, Beograđani su bili ekipa većeg iskustva, pa su crveno-beli strahovali da bi kiks u direktnom dvoboju eventualno imao za posledicu gubitak samouverenosti u njihovim redovima, a da će drugoj strani doneti ne samo bodove, već i ogromnu želju da brane titulu. Upravo stoga, a i zbog brzog vođstva, domaćin je veliki deo susreta proveo kvareći zamisli suparnika i tek povremeno napadajući. Već u 1. minutu bilo je uzbuđenja, kada je Ćurković efektno intervenisao, a u 25. minutu bi bio i drugi put savladan da lopta posle udarca Radosava nije udarila u stativu.

Gosti su uzvratili najopasnije preko nekadašnje nade ekipe Novog Sada koji je otišao u Partizan, Pirmajera. Prvi put se našao u prilici u 16. minutu, pa u 39, ali je posle Pantelićevih odbrana Ćurković ostao u senci čuvara mreže domaćina.

Ono najbitnije, pogodak Takača, nekadašnji golman Vojvodine Lazar Vasić, kasnije sportski urednik, ovako je opisao:

"Partizan još nije uspeo ni da dođe do Pantelićevog gola, a utakmica je bila

rešena. Od prvog minuta je Vojvodina napadala, da bi već u 4. minutu Radosav duhovito odigrao i poslužio Pušibrka na levom krilu, koji je centrirao sa korner linije. Neko iz odbrane Partizana je uspeo da odbije loptu do ivice kaznenog prostora, gde je Takač iz trka levom nogom strahovitim udarcem pogodio levi donji ugao gola".

Po ocenama u novinama, najistaknutiji u sastavu Novosađana bili su Pantelić, Sekereš i kapiten Nikolić, koji je posle utakmice priznao da su njegovi saigrači i on - odahnuli:

"Zaista je tako. To sigurno ne znači da možemo komotno da igramo, već da staloženo odradimo posao do kraja".

23.kolo, 23. april 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Čanak (Beograd)

Gledalaca: 9.000

VOJVODINA 0 : 0

DINAMO

1	Pantelić	1	Škorić
2	Radović	2	Gračanin
3	Vučinić	3	Lončarić
4	Sekereš	4	Puljčan
5	Brzić	5	Ramljak
6	Nikolić	6	Mesić
7	Takač	7	Lipošinović
8	Savić	8	Kiš
9	Radosav (Nešticki)	9	Zambata
10	Trivić	10	Gucmirtl
11	Pušibrk	11	Kobeščak (Rora)

Pre derbija Vojvodina je priredila još jedno zadovoljstvo novosadskoj publici. Pružena joj je prilika da upozna najveći deo sastava reprezentacije SSSR, koja se pripremala za Svetsko prvenstvo u Engleskoj. Prilikom ovog gostovanja Sovjeti su bili spremni za nadigravanje, ali su isti takav pristup imali i crveno-beli. Meč je završen bez porednika. Bilo je 2:2, a golove za goste je postigao Ponedeljnik, dok su strelci crveno-belih bili Trivić i Takač.

Pravi razlog za veselje, međutim, bila je pobeda nad Partizanom i utakmica s Dinamom je dočekana u nešto opuštenijoj atmosferi, s tim što se Novosađanima opreznija igra u nastavku nametnula kao jedino rešenje, pošto je Radosav zbog povrede morao u svlačionicu. U igri se tada našao Nešticki koji je zauzeo mesto Sekereša, dok je pouzdani half premešten na poziciju vođe navale.

Iako se obostrano igralo smireno, bez žara i nervoze, navijači su bili zadovoljni jer su videli niz maštovitih kombinacija, tako da je utakmica ocenjena kao vrlo kvalitetna i donekle borbena, s čime se složio i Stanković:

"Nisam nezadovoljan. Prikazalo se dosta, a stekao sam utisak da je naša ekipa imala više od igre, pa i izglednije prilike. U jednoj od njih je na nepropisan način zaustavljen Sekereš i to je morao biti jedanaesterac".

Stanković je tom prilikom apostrofirao situaciju u 52. minutu, kada je bilo i protesta fudbalera Vojvodine kod sudije Čanka, što nije bilo jedini put. I u 34. minutu se od njega tražilo da dosudi penal, pošto se Takač našao sam pred Škorićem, ali nije uspeo i da izmakne Mesićevom startu. Napadač Vojvodine je srušen, a sudijina pištaljka se nije čula.

Obe te situacije bi verovatno donele manje burnu reakciju da je u 18. minutu Pušibrk imao više sreće. Sve je uradio na najbolji mogući način, od primanja lopte do udarca, posle kojeg je Škorić ostao nemoćan. Uporni Mesić ipak nije odustao, bacio se za loptom i ispred gol linije je uspeo da je izbiže u polje.

I gosti su imali za čim da žale. U 49. minutu je Zambata uspeo da se oslobodi pratnje i

našao se pred Pantelićem, ali je bio neprecizan i lopta je prohujala tik iznad prečke.

Posle meča je za junaka proglašen golman Zagrepčana Škorić, a Novosađani su otkrili i strogo čuvanu tajnu tokom nedelje. Nikolić i Trivić su bili, kako se kaže, roviti i do poslednjeg trenutka pred utakmicu se nije znalo da li će nastupiti, a tokom susreta, opet, da li će uspeti da izdrže svih 90 minuta.

24.kolo, 1. maj 1966.

Mostar, Gradski stadion
Sudija: Botić (Beograd)
Gledalaca: 10.000

VELEŽ 0 : 0

VOJVODINA

1	Horvatić	1	Pantelić
2	Primorac	2	Radović
3	Račić	3	Vučinić
4	Selimotić	4	Sekereš
5	Benko	5	Brzić
6	Džidić	6	Nikolić
7	Čerkić	7	Takać
8	Glavović	8	Savić
9	Mujić	9	Pavlić (Radosav)
10	Šestić	10	Trivić
11	Oručević	11	Pušibrk

Još posle utakmice odluke s Partizanom, počeli su razgovori tehničkog direktora novog Šampiona Boškova o turneji u inostranstvu s čuvenim menadžerom Ukrajinčekom, koji je poslednje aprilske nedelje izneo gotov plan. Organizovao je utakmicu s Anderlehtom u Briselu, zatim u Nemačkoj s Nirnbergom i u Duizburgom s Majderihom.

Kako je Boškov u novinama objasnio od gostovanja će biti i finansijske koristi, a i ekipa će steći internacionalno iskustvo, neophodno za takmičenje u Kupu prvaka.

U tim za utakmicu sa Veležom se vratio i Pavlić, ali bez obzira na to, Vojvodina ovog puta nije iskazala agresivnost, po kojoj je bila prepoznatljiva kada god je gostovala u Mostaru. Od početka se orijentisala na "pokrivanje" prostora na svojoj polovini terena, tako da joj je zbog pojačane odbrane zamereno nakon meča.

- Sve se, kada se radi o napadu gostiju svelo na pokušaj prepada, što nije u skladu s onim što se očekivalo od novog prvaka - zaključili su novinari.

Kritika se nije svela jedino na to, već je crveno-belima zamereno i da se njihova navala uspavala, pošto je u tri poslednje utakmice postigla samo jedan gol.

Napadu domaćina, pak, Pantelić nije dao da se istakne. Kada su već svi videli loptu u mreži, posle Mujićeve majstorije u 4. minutu, golman Vojvodine se prvi put istakao, a u 6. minutu je ka njemu u nekoliko navrata upućivana lopta. Najpre je šutirao Selimotić, pa Šestić i na kraju Glavović dva puta, ali je Pantelić iz svih tih okršaja izašao kao pobednik.

U 60. minutu je došlo najpre do čarke između Oručevića i Trivića, a kada je izgledalo da će se ona pretvoriti u žešći obračun, sudija Botić je obojici pokazao put u svlačionicu.

Nakon remija u Mostaru, Novosađani su pošli na turneju odakle je najpre stigla vest koja je šokirala njihove navijače. Anderleht se poigrao gostima i napunio im mrežu do vrha, 5:1, a potom je nešto slično doživljeno na prvom meču u Zapadnoj Nemačkoj. Nirnberg

je tokom svih 90. minuta bio bolji i savladao budućeg šampiona Jugoslavije 3:0.

Jedini uspeh zabeležen je u poslednjem navratu. Majderih su Novosađani savladali 3:2, a na ovim utakmicama gol Vojvodine nije branio Pantelić, koji je bio rezerva Šoškiću u Londonu gde su plavi izgubili od reprezentacije domaćina 0:2. Umesto Pantelića. Na put je išao golman Željezničara Radović, čija je ekipa bila naredni gost crveno-belih.

25.kolo, 15. maj 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Mladenović (Beograd)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 1:0 Pavlić (10), 1:1 Jelušić (22), 2:1 Nikolić (44), 2:2 Bratić (45)

VOJVODINA 2 : 2

ŽELJEZNIČAR

1	Pantelić	1	Radović
2	Nešticki	2	Mujkić
3	Radović	3	Tojagić
4	Sekereš	4	Katalinski (Kadrić)
5	Brzić	5	Jovanović
6	Nikolić	6	Matić
7	Takač	7	Jelušić
8	Savić	8	Lemić
9	Pavlić	9	Bukal
10	Trivić (Radosav)	10	Bračulj
11	Pušibrk	11	Bratić

Po povratku u Novi Sad, Boškov je našao za shodno da odgovori na brojne zamerke da turneja nije uspeła i da je Vojvodina mogla bolje da iskoristi dvonedeljnu pauzu.

"Ne slažem se. Rezultatski je tako, samo je tim u Belgiji i Nemačkoj, tokom ove tri utakmice, mnogo naučio. Ne treba zaboraviti ni to da su Anderlecht i Nirnberg ekipe vredne velikog poštovanja".

Odbrana u tom času nije uspeła, pa se i posle ovoga u novinama podvlačilo da je povučen pogrešan potez, tim više što je Željezničar uspeo da iznenadi domaćine i da im oduzme bod, a na činjenicu da u pitanju ipak nije bila greška, Boškov je novinare podsetio krajem godine kada je u toku bio Kup šampiona.

Susret sa Sarajlijama ocenjen je na stupcima štampe i to jednostavno kao slab. Novinari su bili istomišljenici i kada su govorili o golovima. Svaki je bio za priču, malo remek-delo.

Povela je Vojvodina, posle silovitog Savićevog prodora i centaršuta. Pavlić, koji je na dve utakmice u Zapadnoj Nemačkoj zapao za oko stručnjacima i na čiji poziv je tokom leta pozitivno odgovorio, visoko je skočio i demonstrirao vrhunsku veštinu u igri glavom.

Izjednačio je, slično Jelušić. Njega je u kaznenom prostoru loptom poslužio Bratić, čiji gol kao da je signalizirao svim igračima gostiju da postave pravi zid pred Radovićem. Kada gosti drugačije nisu mogli, napade domaćina su zaustavljali prekršajima, a posle poslednjeg u prvom delu na polovini Željezničara, ponovo su Novosađani stigli do prednosti.

Slobodan udarac s leve strane je izveo Pušibrk i uputio loptu na desetak metara od gola. Na pravom mestu se našao Nikolić koji je loptu zahvatio volejom i mreža se posle toga zatresla.

Pogodak nije zbunio fudbalere Željezničara, koji su krenuli s centra i u pokušaju da izvedu poslednji napad uputili loptu u Pantelićevo naručje. Bračulj se na to nije obazirao

i izbio je loptu golmanu domaćih, pa Bratiću nije preostalo mnogo, već samo da je glavom sprovede iza gol linije.

Nastavak nije doneo mnogo uzbuđenja, pošto su gosti, čiji je položaj na tabeli bio nezavidan zbog kazne izrečene uoči početka šampionata, bili prezadovoljni osvajanjem jednog boda, tako da ni po koju cenu nisu ništa hteli da stave na kocku. Grčevito su se branili i uspeali da se odbrane.

26.kolo, 22. maj 1966.

Split, stadion Hajduka
Sudija: Stanković (Beograd)
Gledalaca: 15.000

HAJDUK 0 : 0

VOJVODINA

1	Vukčević	1	Pantelić
2	Kuci	2	Nešticki
3	Žaja	3	Radović
4	Slišковиć	4	Sekereš
5	Tomić	5	Brzić
6	Kovačić	6	Radosav
7	Hlevnjak	7	Takać
8	Nadoveza	8	Savić
9	Kozlina	9	Đ.Milić (Lambi)
10	Ferić (Bošković)	10	Trivić
11	Ivković	11	Pušibrk

Isto onako kako je Vojvodina bila tim koji niže pobjede, tako je odjednom postala tim koji je zadovoljan polovinom plena, što joj je bilo sasvim isplativo jer se prednost na tabeli topila, ali laganijim tempom. Uoči polaska u Split drugoplasirani Velež je imao 8 bodova manje, trećeplasirani Dinamo čak 10...

Naravno, to je bila jedna strana medalje, dok se na drugoj nalazio problem u igri navale, kojoj kao da je ponestalo daha, tako da je Vojvodina počela da napada na mah, umesto kao što je ranije na većini utakmica činila u serijama. Stoga je ponovo otvoreno pitanje ko će obući dres broj 9, a odlučeno je da to bude Đ.Milić, koji se dugo oporavljao od povrede.

To nije bila i jedina promena u timu. Sa ekipom nije krenuo ni ozleđeni kapiten Nikolić, pa se na njegovom mestu našao Radosav, kome je naloženo da se više orijentiše ka zadacima u odbrani. Ni Hajduk nije bio bez problema. Tokom čitave sezone pokušavao je da se izbavi iz opasne zone na dnu tabele, u koju je dospao zbog kazne, pa je podosta utakmica bio prinuđen da odigra uz maksimalan rizik, što je omogućavalo rivalima da eventualnu neopreznost belih na najbolji način iskoriste. I u susret s Vojvodinom su Splićani ušli otvoreno i bez kalkulacija. Stekli su terensko preimućstvo odmah na početku i očuvali ga, svakako ne u potpunosti, do samog kraja.

Uspeh domaćin nije dočekao, a to što nije bio opasniji pripisano je podatku da je Anković ostao van stroja zbog povrede. Umesto njega se u prvoj postavi našao Ivković, dok je halfu Slišковиću bilo određeno da prevashodno učestvuje u napadu, manje u odbrani.

Gosti su šansu tražili u brzim napadima preko Takaća i Pušibrka, ali je najbolju priliku imao Trivić, kada je u 17. minutu iskoristio prvi predah Hajduka. Ostavljajući poziciju na svojoj polovini terena, pošao je ka голу domaćih i kada mu je lopta doturena između njega i golmana Vukčevića nije bilo više ni jednog igrača.

Vukčević je uspeo da odbrani Trivićev udarac, a ta prilika podsetila je izveštače na onu Hlebnjakovu u 8. minutu, kada je jednako čudesno reagovao Pantelić.

Osim golmana Novosađana, za zamašni učinak u Splitu komplimenti su upućeni

Neštickom, Sekerešu i Brziću, koji su kako je naglašeno, završili lavovski deo posla.

27.kolo, 29. maj 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Varaždinec (Zagreb)

Gledalaca: 1.500

Strelci: 0:1 Vučinić (53) autogol, 1:1 Nikolić (85)

VOJVODINA 1 : 1

RADNIČKI (N)

1	Pantelić	1	Knežević
2	Nešticki	2	Jovanovski
3	Vučinić	3	Milinković
4	Sekereš	4	Holcer
5	Brzić	5	Nikolić
6	Nikolić	6	Jocić
7	Takač	7	Ilijevski
8	Savić	8	Anđelković
9	Radosav	9	Radivojević
10	Trivić	10	Janković
11	Pušibrk	11	Jeremić

Nišlije su u Novom Sadu dočekani uz oprez, jer su tokom poslednja tri meseca igrali toliko dobro da su ih mnogi proglasili, nesporeći sigurnost Vojvodine, za tim proleća. Samo u prvom kolu nastavka Radnički je poražen od Dinama.

Kasnije su zaredali pet pobeda, u mečevima s OFK Beogradom, Vardarom, Trešnjevkom, Rijekom i beogradskim Radničkim, kao i remije u utakmicama sa Crvenom zvezdom, Olimpijom, Sarajevom, Zagrebom i Partizanom.

Na redu je, dakle bio derbi, a za utakmicu je bio spreman i Nikolić, pa se Radosav vratio na mesto vođe navale.

Međutim, to što su domaći nastupili u skoro kompletnom sastavu nije donelo i garanciju da će toliko željena pobeda biti i dočekan. Čak, Crveno-beli su igrali u prvom poluvremenu toliko neuverljivo, da se činilo neminovnim da dožive prvi poraz u Novom Sadu.

"Jesenas smo bili neuporedivo angažovaniji, i sudeći po svemu, posebno važan momenat je bio kada smo katastrofalno porazili Radnički iz Beograda i pobedili Partizan u Beogradu i Dinamo u Zagrebu" - objašnjavao je posle na jedvite jade izborenog remija Brzić.

Navijači na svoje ljubimce nisu bili kivni što ne napadaju dovoljno, već što su strepeli od nepisanog pravila da se serija promašaja pred jednim golom obično završava tako što se zatrese mreža na drugoj strani. A igrač utakmice u Novom Sadu bio je golman Nišlija Knežević, koji je branio u takvoj formi da se činilo da tog dana sigurno neće biti savladan.

Pred golom Pantelića je bilo manje opasnih situacija, ali su Nišlije u napadu postajale sve sigurnije, da bi početkom drugog poluvremena dočekali i veliku radost. Anđelković je poveo loptu u kontranapadu, pa je dodao izvršnom šuteru Jankoviću, koji je poslao pravu bombu prema голу. Pantelić je loptu odbio, a ona je, na nesreću pogodila u glavu

Vučinića i našla se u mreži.

Kada se radi o nevolji, ova po Vojvodina nije bila i jedina. Dosta glavobolje zadavalo je to što je Radosav isključen, kada se sporečkao s Radivojevićem, koji je takođe morao u svlačionicu. Ali, Radnički je ionako orijentisan na igru u odbrani, tako da se u njegovim redovima lakše preboleo izlazak centarfora.

Domaćin se ponadao da će Varaždinec pokazati na "belu tačku" u 73. minutu kada je oboren Trivić, a kada se ni to nije dočekalo, postalo je jasno da se izjednačenje može dočekati jedino posle nečije individualne akcije, pod uslovom da bude besprekorna od početka do kraja.

Tako je i bilo: Nikolić kao da je bio ljut na svoje napadače, upustio se u prodor prema Kneževiću i spretno, poput pravog golgetera, okončao ga pogotkom iščekivanim 85. minuta.

28.kolo, 5. jun 1966.

Beograd, stadion JNA

Sudija: Taslidžić (Osijek)

Gledalaca: 20.000

Strelci: 1:0 Dakić (15), 1:1 Takač (33), 1:2 Đ.Milić (35), 1:3 Takač (65), 1:4 Milovanović (75) - autogol, 2:4 Santrač (78) - jedanaesterac, 3:4 Santrač (81)

OFK BEOGRAD 3 : 4

VOJVODINA

1	Đorđević	1	Pantelić
2	Vukašinović	2	Nešticki
3	Grujić	3	Vučinić
4	Milovanović	4	Sekereš
5	Krivokuća	5	Brzić
6	Gugleta	6	Nikolić
7	Samardžić	7	Takač
8	Dakić	8	Savić
9	Santrač	9	Đ.Milić (Marinković)
10	Skoblar	10	Trivić
11	Banović	11	Pušibrk

Ako se Vojvodina provukla u susretu s Nišlijama, u meču s četom s Karaburme sigurno neće. Tako se pisalo uoči odlaska Novosađana u Beograd, i to s razlogom, ne samo zbog blede prošlonedeljne partije i činjenice da je svakom posebno stalo da bude bolji od najboljeg, već se danima prepričavalo finale Kupa Jugoslavije i pobjeda beogradskih plavih nad zagrebačkim plavima 6:2.

"Spremni smo za još jedno slavlje" - čula se najava iz OFK Beograda.

Crveno-beli nisu imali smelosti za takve izjave, a na stadionu JNA dočekao ih je neuobičajeno veliki broj pristalica OFK Beograda. Bio je to odgovarajući ambijent ovog zaista superkupa, sastanka dve trofejne ekipe, koji je, na iznenađenje gledališta, poneo goste.

"Punih osamdeset minuta Vojvodina je radila kao najpreciznija mašina. Nijedan potez nije bio suvišan, ništa nije bilo bačeno u vetar. Kakva odbrana, kakva navala! Prvi stameni, drugi hitri. Trčali su fudbaleri iz Novog Sada svih 90 minuta, a kako se učinilo, da je trebalo, mogli su još. Desetak, petnaestak, svejedno" - ushićen je jedan od izveštača.

Miša Vasiljević, takođe reporter s ovog susreta, odaje gostima još jedno priznanje:

"Vojvodina je za jugoslovenski fudbalski standard super moderna, a ono što je prikazala u prvih 45. minuta je sigurno najveći ligaški domet u ovogodišnjem šampionatu".

Novinari, međutim, nisu istog mišljenja o tome kome pripadaju najveće zasluge. Po jednima to su Radović i Brzić, obojica neprelazni i staloženi u svakoj situaciji, po drugima pravi maratonac Savić i lucidni Radosav.

"Bila je to velika igra svih a posebno Takača. Bio je neuhvatljiv i najviše je zbog njega bilo panike u redovima OFK Beograda" - razmišljao je Trivić.

Dakić, buduće pojačanje Vojvodine za Kup šampiona prvi je postigao gol, a izjednačio je Takač, iako ga je ometao pratilac Grujić, pa se onda Đ.Milić iskazao kao vešt skakač i dobar strelac. Na 3:1 ponovo je povicio Takač. Nešticki je izveo aut i loptu dobacio Nikoliću koji je šalje u prazan prostor, gde desno krilo gostiju uspeva da pretrči Grujića i Krivokuću, posle čega je Đorđević ponovo bespomoćan.

Nikolić je zaslužan i za četvrti pogodak, mada je tada Milovanović zatresao vlastitu mrežu. Half Vojvodine se našao u dobroj poziciji i šutirao je, lopta je zakačila odbrambenog fudbalera OFK Beograda i prevarila Đorđevića.

Na 2:4 je smanjio Santrač kome je Skoblar prepustio da izvede jedanaesterac, kako bi na listi golgetera mogao da dostigne Zambatu i Nadovezu, a tri minuta kasnije je isti igrač kaznio trenutak neozbiljnosti odbrane gostiju.

29.kolo, 12. jun 1966.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Stanković (Beograd)

Gledalaca: 15.000

Strelci: 0:1 Milošević (7), 1:1 Trivić (20), 1:2 Čop (45) iz jedanaesterca

VOJVODINA 1 : 2

CRVENA ZVEZDA

1	Pantelić	1	Krivokuća
2	Nešticki	2	Durković
3	Vučinić	3	Jeftić
4	Sekereš	4	Melić
5	Brzić	5	Čop
6	Nikolić	6	Bekić
7	Takač	7	Aleksić
8	Savić	8	Ostojić
9	Đ.Milić (Radosav)	9	Milošević
10	Trivić	10	Škrbić
11	Pušibrk	11	Džajić

Konačno je opet krenulo. Tako se mislilo u Novom Sadu uoči novog praznika, derbija s Crvenom zvezdom, kojoj je prethodne nedelje uspelo isto što i jesenas, uoči susreta s Vojvodinom, da savlada Partizan.

Problema oko sastava tima nije bilo, i Boškov i Stanković su pružili priliku istoj ekipi iz, kako se govorilo, utakmice za sva vremena, one s OFK Beogradom, da otpočne meč. Tim koji pobeđuje...

No, još od prvog zvižduka V.Stankovića primetilo se da je među Novosađanima previše nestrpljenja, da je u svakoj kombinaciji i podosta nervoze, da se više od svega želi još jedna pobeda, ali da nema u igri one mudrosti kojom su započinjani napadi na gol OFK Beograda, ni staloženosti u poslednjoj liniji.

Gosti su bili pribrani i već u 7. minutu su iskoristili nesmotrenost odbrambenih fudbalera Vojvodine. Nešticki je pokušao nekome da doda loptu, ali to nije učinio na pravi način i nje se dokopao Milošević, koji je vrebao iz prikrajka. Milošević je zatim izmenjao "dupli pas" sa Ostojićem i, kada se našao pred Pantelićem nije oklevao.

Taj pogodak doneo je još više brzopletosti među domaćinima, ali se gledalište zbog Trivića u 20. minutu diglo sa sedišta. Gol ili ne? Ni glavni sudija nije odmah reagovao. Na redu su konsultacije, uz učešće igrača oba tima, da bi se sve okončalo protestima, kada je pala odluka da Crvena zvezda mora poći sa centra.

Sporu koji nije kratko potrajao, prethodila je sledeća situacija: Takač je preko odbrane Crvene zvezde poslužio Trivića, koji se našao u "mrtvom uglu". Polutka Vojvodine se odlučio za udarac, posle kojeg se lopta našla u Krivokućinoj mreži. Fudbaleri gostujućeg tima su reklamirali da je lopta prošla kroz spoljni deo mreže, igrači domaćina su, međutim, tvrdili da nije, da je pogodak regularan.

Strasti su se posle nekoliko minuta stišale i utakmica je nastavljena. A u poslednjem minutu prvog dela Brzić je uspeo da dobije duel s Ostojićem, ali se strelac Crvene zvezde našao na zemlji. Takvih startova je bilo i pre ovog i posle njega, ali se u 45.

minutu arbitar odlučio da izrekne najstrožu kaznu, posle koje je Čop postigao konačni rezultat.

"Naša ekipa je sagorela u htenju da zabeleži pobedu. Nismo uspeli, no samo kada se radi o ovoj utakmici. Ova generacija je, to je vrednije da se istakne, i te kako uspela" - izjavio je Boškov.

Trener Stanković se najpre odlučio da oda priznanje suparniku, pa tek potom da progovori o svojoj ekipi:

"Crvena zvezda je zaslužno pobedila. Igrala je ozbiljnije. A što se nas tiče, jasno je da je podbacila odbrana".

30.kolo, 16. jun 1966.

Ljubljana, stadion za Bežigradom

Sudija: Horvat (Zagreb)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 0:1 Takač (28), 0:2 Savić (39), 0:3 Nikolić (41), 0:4 Takač (67), 0:5 Pušibrk (76), 0:6 Takač (87)

OLIMPIJA 0 : 6

VOJVODINA

1	Zupančič (Škulj)	1	Pantelić
2	Sombolac	2	Radović
3	Jovičević	3	Vučinić
4	Kulenović	4	Sekereš
5	Šoškić	5	Brzić
6	Nikolić	6	Nikolić
7	Popivoda (Srbu)	7	Takač
8	Čeh	8	Savić
9	Zagorc	9	Radosav (Aleksić)
10	Mladenović	10	Trivić
11	Oblak	11	Pušibrk

Dobrivoj Trivić

Poraz u pretposlednjem kolu, ma koliko bolan, nije ostavio tragove. Na susret s Olimpijom se krenulo u dobrom raspoloženju, pošto je kraj dugog puta kroz prvenstvo bio blizu, pa kako se verovalo, na redu je bila utakmica kakva se samo poželeti mogla. Ljubljanačani su već bili prebrinuli sve brige vezane za opstanak, dok je Vojvodina odavno postala prvak.

U redovima Olimpije su gajili potajne nade da bi i "zeleni" mogli, tog proleća isto tako, kao Sarajevo i Crvena zvezda, da budu bolji od Novosađana, što se temeljilo na podatku da su prethodne nedelje u Beogradu iznenadili Partizan i savladali ga 2:1. Umesto toga, doživeli su potpuni debakl, a da su gosti pogodili mrežu Ljubljanačana svaki put kada su se našli u šansi, rezultat je mogao biti i dvocifren.

Kanonada je otpočela akcijom Radosava i Takača, koji je projurio kraj nemoćnih Nikolića i Jovičevića, pa matirao Zupančića. Desetak minuta kasnije Savić je podsetio domaćine da je opasan šuter iz daljine. Ostao je bez pratnje suparnika i sa preko dvadeset metara poslao pravi projektil, koji je pronašao put do desnog gornjeg ugla gola Ljubljanačana.

Kada se Savić našao pod prismotrom, posle tog pogotka, iznenađenje je došlo sa druge strane od Nikolića, koji je oprobao preciznost svog udarca s istog mesta kao i Savić. Ispostavilo se, i sve ostalo je bilo isto: i šut, i brzina lopte, i ugao u kojem se našla. Ni Zupančićeva zamena Škulj nije dugo ostao nesavladan. Na gol je stao odmah početkom nastavka, a već u 65. minutu ga je Takač naterao da izvadi loptu iz mreže. Ovog puta bio je dosuđen slobodan udarac sa 18 metara. Lopta je posle šuťa najboljeg strelca Vojvodine najpre udarila u stativu i tek potom se našla iza leđa Škulja.

I kada je pao peti gol, igrači su ponovo čestitali Takaču. Tog puta se desno krilo Vojvodine zadovoljilo time što će biti glavni konstruktor napada dok je realizatorski posao preuzeo Pušibrk.

Izvršnu partiju i potvrdu jedne Pantelićeve izreke, da Takač nije veliki igrač, već veoma veliki igrač, najbolji napadač Novosađana zaokružio je solo prodorom u času kada je najveći broj njegovih saigrača već mislio na kraj. Za Takačem je ostajala jedna prepreka za drugom, a kada je stigao do Škulja nije se odmah odlučio na udarac. I njega je prevario i tek potom postigao šesti gol.

Generalni sekretar Fudbalskog saveza Jugoslavije Slobodan Stojanović je u utorak, 21. juna u Novom Sadu fudbalerima i članovima rukovodstva Vojvodine predao veliki pehar za osvojeni šampionat u sezoni 1965-66.